கடவுள் துணை.

கலாதரங்கிணி.

புத்தகம் ௧.] ௧௮௮௬ - ௵ மே௴ [சஞ்சிகை ௪.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதி யாகித்
தானந்த வில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ ரருளின லெளியவர்ச் சையுமா கியுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்.

மதவிஷயம்.

[௫௩ - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

இருக்குமுதல் தருமசாஸ்திரமீறுகிய பதினான்கும் (=நான்கு வேதங்களும், ஆறு அங்கங்களும், நான்கு உபாங்கங்களும்)

"வேதமொருநான்குமாறங்கமுநன்னியாய மீமாஞ்சையொடுமிருதிபுராண
ஓதலுறும் வித்தைகளாம்......... [மீரேழா,

என்கிறபடியே வித்தைகள் எனப்பெறும். வடநூலார் இவற்றை *சதுர்த்தசவித்தை யென்பர். அதை

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍋𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃 ।
𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶॥

என்னும் விஷ்ணுபுராண வசனத்தாலறிக.

அன்றியும் இவற்றை வித்தியாஸ்தானங்கள் என்றும் சொல்லுவார்கள். வித்யாஸ்தானமாவது,—ஞானத்திற்கு இடமாயிருப்பது; அதாவது, ஞானத்தை யுண்டாக்குவது என்பது. இது

---

* 𑌆𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌤𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃
𑌅𑌰𑍍𑌥𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑍈𑌵𑌤𑌾𑌃॥ என்று

உபவேதங்கள் நான்கையுங்கூட்டி அஷ்டாதச (=பதினெட்டு) வித்தைகளென்பதும் ஒன்று.

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶 ॥

என்னும் யாஜ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதி வசனத்தால் விளங்கும். இவ்வசனத்தின் பொருள் முன்சொன்னபடி புராணமுதலிய பத்தோடுங்கூடிய வேதங்கள் [ஆகப் பதினான்கு சாஸ்திரங்களும்] வித்தியைகளுக்கும் தருமத்திற்கும் இடமென்பதாம். முண்டகோபநிஷத்தில் அங்கங்களை வித்தைகளாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. அப்படியே சாந்தோக்கியோபநிஷத்தில் நான்கு வேதங்களோடொக்க இதிகாச புராணங்களை ஐந்தாம் வேதமாகவும் வித்தியாஸ்தானமாகவும் சொல்லியிருக்கின்றது. இப்படியே தருமசாஸ்திரங்களும் நியாய மீமாம்ஸைகளும் வித்தியாஸ்தானங்கள் என்பது மிகவும் பிரசித்தம்.

சிக்ஷை முதலான அங்கங்களும் புராண மீமாம்ஸைமுதலான உபாங்கங்களுமில்லாமற்போனால் வேதங்களை ஓதவும், அவற்றின் பொருளையறியவும், அதை அனுஷ்டிக்கவும் வகைதெரியாமல் வேதமே அப்பிரயோசனமாகிவிடும். வேதத்திற்கு உரையிடுகிறவர்களுக்கும் ஆதாரமில்லாமற்போய்விடும். ஆதலால் இப்பதினான்கு சாஸ்திரங்களும் பிரமாணமேயாம்.

இவற்றுள் வேதம் முதன்மையான பிரமாணம், ஸ்மிருதிபுராணங்கள் அதை யடியொற்றிவந்த பிரமாணங்கள்.

𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌖𑌿𑌲𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌶𑍀𑌲𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑍍 ।

என்று மநுஸ்மிருதி சொல்லுகின்றது. இதன்பொருள்: வேதமுழுதும் தருமத்திற்குப் பிரமாணம். அவ்வேதத்தை அறிந்தவர்களுடைய ஸ்மிருதியும் ஆசாரமும் தருமத்திற்குப் பிரமாணமாம் என்பது. இங்கே வேதமறிந்தவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் யாரென்றால், மநு வியாச பராசராதி முனிவர்கள். நாமும் வேதமறியக்கூடுமானதனாலே அவர்களென்று சொல்லவேண்டுவதென்னவெனில்,

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃

என்றபடியே அநந்தசாகைகளாகப்பிரிந்து வெகு விஸ்தீர்ணமான வேதங்களை நன்றாயறிந்து அவற்றின்பொருளை ஆராய்ந்து நிர்ணயஞ்செய்யத்தக்க சாமர்த்தியம் நமக்கு இல்லாமையால் அப்படிப்பட்ட சக்தியுள்ள அவர்களே வேதமறிந்தவர்கள் எனப்படுவார்கள்.

இவ்வர்த்தத்தை சங்கராசாரியர் ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் தேவதைகளுக்கு சரீர ஸ்தாபனஞ் செய்யுமிடத்தில்

ऋषीणां मन्त्रब्राह्मणदर्शिनां सामर्थ्यं नास्मदीयेन सामर्थ्येन उपमातुं युक्तम्, तस्मात्समूलमितिहासपुराणम्.

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகவே இதிகாசம் புராணம் முதலான சாஸ்திரங்கள் வேதத்திற்கு உபப்பிரம்மணங்களென்று சொல்லப்படும். உபப்பிரம்மணம் என்றால் 'வளர்ப்பது' என்று பொருளாம்; அதாவது அதன் கருத்து இன்னதென்று நியாயப் பிரமாணங்களால் தேற்றிவிளக்குவது. ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் (ச - ம்) சர்க்கத்தில்

वेदोपबृंहणार्थाय तावग्राहयत प्रभुः।

என்கிற சுலோகத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்தில் ஈசுவரதீக்ஷிதர் முதலானோர் இவ்வாறு விவரித்திருக்கின்றனர். உபப்பிரம்மணமான இதிகாச புராணங்களைக் கொள்ளாமல் வேதத்துக்குப் பொருள் செய்யப்புகுந்தால் அது தாறுமாறாய் விடும் என்கிற கருத்தை வித்தியாரணியர், ருக்வேதபாஷ்யத்தின் பீடிகையில்,—

इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्।
बिभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रतरिष्यति॥

என்கிற ஸ்மிருதி வசனத்தைக்கொண்டு வெளியிட்டிருக்கிறார். இவ்வசனத்தின்பொருள்: இதிகாசங்களையும் புராணங்களையும் கொண்டு வேதத்தை உபப்பிரம்மணஞ்செய்யவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்யாதபோது இவன் என்னை ஏமாற்றிவிடுவான் என்று சிற்றறிவுள்ள மனிதனுக்கு வேதம் அஞ்சுகின்றது என்பதாம். முன்னுரைத்த வேதமுதலிய பதினான்கு பிரமாணங்களாலுந் திருந்திய ஞானமே வித்தையாகுமன்றி மற்றையதாகாது. இக்கருத்தை வித்தியாரணியர் வேதபாஷிய பீடிகையிலே விளக்கமாய் எழுதியிருக்கிறார். குணங்களைப் புருஷராக ரூபகப்படுத்தி வேதாந்தவித்தை எளிதில் விளங்கும்படி கிருஷ்ணமிசசிரரென்னும் வித்துவான் செய்திருக்கிற பிரபோதசந்திரோதயம் என்கிற நாடகத்தில் ஐந்தாம் அங்கத்தில்,

वेदोपवेदाङ्गपुराणयुक्ता
शास्त्रेतिहासादिभिरन्विता श्रीः।

ஸாங்வ தீபேஷுகாஸாங்க
ஸஷிக்ஷகாஞ்ஷஹஸர்விராவீசு ॥

என்கிற சுலோகத்திலும் இக்கருத்து விளங்கும். இதன் பொருள்: நான்கு வேதங்களும் உபவேதங்களும் ஆறங்கங்களும் புராணம் தருமசாஸ்திரம் இதிகாசம் ஆகிய இவைமுதலிய சாஸ்திரங்களால் தூக்கப்பட்ட காந்தியை யுடையவளாய்த் தோன்றினுள் சரசுவதி என்பதாம். ஸ்மிருதி இதிகாச புராண முதலிய சாஸ்திரங்களைக் கொள்ளாமல் வேதத்துக்குப் பொருள்செய்யப்புகுதல் அசாத்திய மும் அப்பிரயோசனமுமாய் முடியும், ஆதலால் அவற்றை அநு சரித்தே கொள்ளவேண்டும். இந்தச்சாஸ்திரங்களெல்லாம் வேதங் களுக்கு ஒருவகை வியாக்கியானம் போன்றவைகள்.

வ்யாவ்யாநதோ விஶேஷப்ரதிபத்திர் நஹி ஸந்தேஹாதலக்ஷணம்

என்று வையாகரணர் ஒரு நியாயங்கொண்டிருக்கிறார்கள்; அதன் கருத்து,— 'பெரியோர் செய்த வியாக்கியானங்களாலே நூலின் விசேஷத்தை அறியவேண்டும், நமக்குப் பொருள் மயங்குவதனால் சாஸ்திரம் அப்பிரமாண மாகமாட்டாது' என்பது; இதை 'உரையிற் கோடல்' என்று ஒரு யுக்தியாகத் தமிழரும் வழங்குவார்கள்.

இனி, மேற்குறித்த சாஸ்திரங்களின் உதவியைக்கொண்ட வேதத் தினுல் போதிக்கப்பட்ட வைதிகமதத்தின் பொதுக் கோட்பாடு என் னவெனில், எல்லாவற்றிற்குங்காரணமாய், ஆதியந்தமில்லாததாய், ஞானநந்தமயமாய், இப்படிப்பட்டதென நிரூபிக்கக்கூடாததாய், சர்வவியாபகமாய் ஒருபொருள் உண்டு; அதுதான் பிரமம் என்றும் பரமாத்துமா வென்றும் பகவான் என்றும் சர்வேசுர னென்றும் சொல்லப்படுவது. அந்தக்கடவுளின் சங்கற்பத்தால் அவரிடத்தில் லயப்பட்டிருக்கின்ற பிரகிருதியில் விகாரமுண்டாகி மஹத்து என்னும் தத்துவம் உண்டாகின்றது. பிரகிருதியை விதைபோல வும் மஹத்தை முளைபோலவும் அறியவேண்டும். இப்படியே இனிச் சொல்லப்படுந் தத்துவங்களையும் ஈரிலைப்படுவது முதலான முறை யாக அறியவேண்டும். இந்தப்பிரகிருதிதான் மாயை யென்று சொல்லப்படுவது. அது சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்கிற மூன்று குணமயமாயிருப்பது. இம்மூன்றுகுணங்களையும் நம்முடைய விவேகமுதலான உத்தமகுணங்களுக்கும், டம்பமுதலான மத்திம குணங்களுக்கும், களவுமுதலான அதமகுணங்களுக்கும் காரணமா னவையென்று ஒருவாறு அறியலாம்.

அந்த மகத்திலிருந்து அகங்காரம் என்னுந் தந்துவமுண்டாம். அதினின்றும் தேவர்களும் இந்திரியங்களும் பூதங்களும் உண்டாயின. பூதங்களுண்டான முறையாவது, முதலில் ஆகாசம், அதினின்றும் வாயு, அதில் அக்கினி, அதில் தண்ணீர், அதில் பூமி, என்பதே. இவ்வாறு உண்டான பஞ்சபூதங்களுங் கலந்து ஓரண்டமாயின. அந்த அண்டத்தினுள்ளே ஒரு புருஷனுண்டானான். இவன் அந்தப்பரமாத்துமாவின் அமிசத்தினால் உண்டானவன், இவனே பிரமதேவனென்பார்கள். இவன் அந்த அண்டத்தில் அனேக லோகங்களையும், சமுத்திரம், பருவதம்முதலானவைகளையும், மிருகம், பக்ஷி, மனுஷியர், தேவதைகள், முனிவர் முதலான சகலத்தையும் படைத்தான். இப்படியாக இந்தப் பூதவிகாரமெல்லாம் ஆத்மாக்களின் கருமத்தினாலுண்டானவை. அசேதனமான அவைகளுக்கு வேறேபயனில்லை. ஆத்துமாக்கள் அணுரூபங்களாய், நித்தியங்களாய், ஞானஸ்வரூபிகளாய் இருக்கும். அவை அனந்தங்கள். அநாதியாய்க் கருமத்தினாலே மாயையென்கிற பிரகிருதியிலே உட்பட்டு ஜநநமரணாதி அவஸ்தைகளை அடைந்துகொண்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிலும் தேவசன்மம் மேலானது. அதில்தாழ்ந்தது மனிதசன்மம். அதிலுந்தாழ்ந்தது விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, முதலான திரியக்குச்சன்மம். அதினுமிழிந்தது மரம் புல் முதலான தாவரசன்மம். இவைகளிலே எவ்வொன்றிலுமுண்டான தாரதம்மியம் பிரத்தியக்ஷசித்தமல்லவா? இவ்வாறு நல்வினை தீவினையென்கிற கருமவசத்தால் நற்கதியையும் துர்க்கதியையும் மாறி மாறி யனுபவித்துக்கொண்டே வந்து ஞானத்தினால் கடவுளை உபாசிக்கநேரிட்டபொழுது மோக்ஷமடைந்து நித்தியானந்தத்தைப் பொருந்துவார்கள்.

தேவதைகள் இயற்கையான தேவதைகளென்றும் கருமதேவதைகளென்றும் இருவகைப்பட்டிருப்பார்கள். இந்திரன், அக்கினி, யமன், சூரியன், வாயு, வருணன் முதலானவர்கள் இயற்கையான தேவதைகள். இயற்கையான தேவதைகள் என்றால் உலகத்தின் உபயோகத்துக்காக அவ்வவ்வதிகாரத்தோடு ஆதியில் படைக்கப்பட்டு வேதத்தில் விதித்த யாகாதிகளுக்கு உத்தேசியராய்த்தொழப்பட்டுத் தங்கள் அதிகாரங்களைச் செலுத்திக் கடைசிவரைக்கும் இருந்து அழிபவர். கருமதேவதைகளோ புண்ணியத்திற்கேற்பச் சொர்க்காதி லோகங்களிலே போகங்களையநுபவித்து புண்ணியக்

கழிந்தவுடனே அங்கிருந்து தள்ளப்படுபவர். யக்ஷர், கின்னரர், கந்தருவர், முதலானவர்கள் தேவதைகளின் பிரிவுகள். பிதுரு தேவதைகளென்பவர்கள் இறந்துபோனவர்களுடைய புத்திராதிகளால் செய்யப்படுங் கருமங்களினாலே திருப்தியடைந்து இறந்தவருக்கும் அவரினத்தாருக்கும் நேர்ந்த துர்க்கதியை நீக்கவும் நற்கதியை யளிக்கவும் வல்ல ஒருவகை தேவதைகள். சந்தானம் சம்பத்துமுதலான இம்மைப்பயன்களேயும், இந்திரலோகபோகம் பிதுர்லோகபோகம் முதலான மறுமைப்பயன்களேயும் பெறும்படி சாஸ்திரங்களில் பலவகைக் கருமங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; இவைதாம் புண்ணியங்கள்; மறுக்கப்பட்டிருக்கிற கொலை, களவு முதலிய செய்கைகள்தாம் பாவம். இவற்றினால் நரகானுபவமும் இழிவுந் துன்பமுமுள்ள பிறப்பும் கிடைக்கும். இப்பாவபுண்ணியம் இரண்டும் பற்றற்று ஆத்துமஞானங் கைகூடினபோது மோக்ஷம் கிடைக்கும்.

[தொடர்ச்சி.]

பாஷர் விஷயம்.

[ருள - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு வசந்தகாலத்தில் வங்கிய சூடாமணிபாண்டியன் தன்மனைவியோடு ஒருநாள் நந்தனவனத்திற் போயிருக்கும்போது இளந்தென்றல் அதிக பரிமளத்துடன்வீச, இஃதெப்புட்ப வாசனையுமன்றி ஓர் திவ்வியவாசனையாயிருக்கும்படி யென்னென்று அதிசயித்து, அது தன் பக்கத்திருக்கும் தன் மனைவியின் அளகபாரத்து வாசனையாயிருக்கக்கண்டு இவ்வாசனை இவள் அளகபாரத்துக் கியற்கையாயுள்ளதோ அல்லது செயற்கையால் வந்ததோ என்று சங்கித்து, இப்போது என்சங்கையறிந்து யாராவது ஒரு கவிசெய்தால் அவர்களுக்கு ஆயிரம்பொன் கொடுப்பேனென்று ஒரு பொற்கிழிகட்டி ஏவலாளிகள் கையிற்கொடுக்க, அவர்கள் அதை வாங்கிப் போய் அரசன் சொன்ன சங்கதியைச் சொல்லி சங்கப்புலவர்களுக்கெதிரில் கட்டினார்கள். அப்போது சங்கப்புலவரொவ்வொருவரும் யோசித்துப் பார்த்து பாண்டியன் கருத்தையறியாமல் வியாகுலமடைந்திருந்தார்கள்.

இவர்கள் இப்படியிருக்க, ஒரு சிவத்துவிஜன்மகனான தருமியென்னும் பெயருள்ள பிரமசாரியானவன் பொற்கிழி கட்டியிருப்பதைக் கேள்வியுற்று அது தனக்குக் கிடைத்தாற் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று கருதிச் சொக்கநாதசுவாமியைத்தொழுது தோத்திரஞ்செய்து, “சுவாமீ! தாய் தந்தையில்லாத எளியேனுக்குப் பாண்டியன் கருத்துக்கிசைய ஒருகவி எழுதிக் கொடுத்தால் அதைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அப்பொற்கிழி யவிழ்த்துப் போய் விவாகஞ் செய்துகொண்டு தேவர் திருவடி அருச்சனைக்கு யோக்கிய

னுவேன்" என்று பிரார்த்திக்க, சொக்கநாதசுவாமி கிருபைகூர்ந்து,—

" கொங்குதேர்வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி
காமஞ்செப்பாது கண்டதுமொழிமோ
பயிலியது கெழீ இயநட்பின்
மயிலியற்செறியெயிற்றரிவை கூந்தலி
னறியவுமுளவோ நீயறியும் பூவே"

என்னுங் கவியை எழுதிக் கொடுக்க, தருமியும் சுவாமியைத் தொழுது சந்தோஷத்துடன் அதை வாங்கிக் கொண்டுபோய்ச் சங்கப்புலவரிடத்திற் கொடுக்க, அவர்கள் அதை வாசித்துப்பார்த்துச் சொல்லழகும் பொருட்பொலிவும் நன்றாயிருக்கின்றதென்று வியந்து பாண்டியராசனுக்கு அப்பாடலைப் படித்துக் காட்டப் பாண்டியன் கேட்டு சிரக்கம்பஞ் செய்து தருமியைப் பார்த்து நீர் இப்புலவருடன் போய்ச் சங்கமண்டபத்திற் கட்டியிருக்கும் பொற்கிழியை அவிழ்த்துக் கொள்ளுமென்று உத்திரவு செய்யத் தருமியும் சங்கமண்டபத்தில் தொங்கக் கட்டிய பொற்கிழியை அவிழ்க்கத் தொட்டமாத்திரத்தில், நக்கீரர் வந்து 'அடா! நீ கிழியை அவிழ்க்காதே, நீ கொண்டு வந்த பாட்டிற் குற்றமிருக்கிறது' என்று சொன்னார். தருமி அதைக் கேட்டவுடனே மிகுந்த துயரமடைந்து சொக்கநாதசுவாமி சந்நிதியிற்போய் அப்பாடலை வைத்துப் பணிந்து, 'ஐயரே! இப்பாடலை என் கையிற் கொடுத்தது மிக நன்றாயிருக்கின்றது. என் கலியாணத்துக்குப் பொருள் கிடைக்கவில்லையே யென்கிற மனவருத்தம் அடியேனுக்கில்லை. சில்நாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோராய சங்கப்புலவர்கள் தேவரீர் பாட்டுக்குக் குற்றஞ் சொன்னார்களே என்கிற விசனம் என்னை வருத்துகின்றது' என்று வருந்த, சுவாமியானவர் ஒரு புலவராக வேடம்பூண்டு சங்கத்தார் முன்பு சென்று நின்றுகொண்டு 'நம்முடைய கவிக்குக் குற்றஞ்சொன்னவன் யாவன்' என்று கேட்க, நக்கீர தேவர் கொஞ்சமும் அஞ்சாமல் 'நான்தான் சொன்னவன்' என்றார். ஆனால் அக்குற்றத்தைச் சொல்லென்ன, மாதர் கூந்தலுக்குப் புட்பத்தின் சேர்க்கையால் வரும் செயற்கை வாசனையேயன்றி இயற்கை வாசனை உண்டென்று சொன்னதுதான் குற்றமென்ன, 'பத்மினிசாதி ஸ்திரீயின் கூந்தலுக்கும் இயற்கை வாசனை யில்லையோ' என்ன, அதற்கும் செயற்கை வாசனையே யன்றி இயற்கை வாசனையில்லை யென்ன, 'தேவதா ஸ்திரீயின் கூந்தலுக்கோ' வென்ன அதுவுங் கற்பக மலரையணிவதனால் செயற்கை வாசனையுள்ளதே யென்ன, 'நீ வந்தித்து வழிபாடு செய்கின்ற காளத்தீசருடைய வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஞானப்பூங்கோதையார் கூந்தலோ' என்ன, அதுவும் அப்படியே யென்று நக்கீரர் தங்கொள்கையை விடாமல் சாதிக்க, இன்னும் இவன் தைரியத்தை வெளியிடுவோ மென்று

" கற்றைவார்சடையானெற்றிக் கண்ணினைச்சிறிதேகாட்டப்
பற்றுவானின்னுமஞ்சா னும்பரார்பதிபோலாக
முற்றுநீர்கண்ணானாலு மொழிந்தநும்பாடல்குற்றங்
குற்றமேயென்றான்றன்பா லாகியகுற்றந்தேரான்"

" தேய்ந்தநாண்மதிக்கண்ணியா னுதல்விழிச்செந்தீப்
பாய்ந்தவெம்மையிற்பொருதுபொற் பங்கயத்தடத்து
ளாய்ந்தநாவலன்போய்விழுந் தாழ்ந்தனனவனைக்
காய்ந்தநாவலனிம்மெனத் திருவுருக்கரந்தான்"

[புலவர் பெருமானாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது நெற்றிக் கண்ணைச் சற்றே திறந்து காட்டினார். அதைக் கண்டும் பயப்படாமல் தேவேந்திரன்போல் உடம்பெல்லாங் கண்ணாகக் காட்டினாலும் நீர் சொன்ன பாடல் குற்றமுள்ளதே என்று சொல்லிச் சுவாமியினுடைய நெற்றிக் கட்டியினது வெப்பத்துக் காற்றாராய்ப் பொற்றாமரை யென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்திற் போய் மூழ்கி விட்டனர். புலவர் வேடம்பூண்டுவந்து வாதாடிய சோமசுந்தரக்கடவுளும் அந்தர்த்தானமாய்விட்டனர்.] அதுகண்டு கபிலர் பரணர் முதலிய மற்றைப் புலவர்கள் பயந்து மனம் நடுங்கி இனி என்செய்வோம், நக்கீரர் தேடிக்கொண்ட குற்றம் எளிதானதல்ல; சொக்கநாதசுவாமி செய்த பாடலென்று தெரிந்த பின்புங் குற்றஞ்சொன்னாரே, அப்படிச் சொல்லலாமா, இந்தக் குற்றம் அவராலே தீரவேண்டியதே யன்றி மற்றொருவரால் தீரத்தக்கதல்ல, ஆகையாலினி நக்கீர தேவர் பிழைப்பதருமையென்று எல்லாரும் இரக்கமுற்று,

" என்றவேந்தனிலாக்குடி யீட்டமுமின்கதிர்
கான்றநாயகமாமணி போகியகண்டியு
மான்றஞானமிலாதவர் கல்வியுமானதே
சான்றகீரனிலாதவை கூடியசங்கமே"

[நக்கீர தேவரில்லாத நம்முடையசபை அரசனில்லாத நாடு போலவும் நாயகமணியில்லாத மதாணிப்பதக்கம் போலவும் மெய்ஞ்ஞானமில்லாதவர் கற்ற கல்வி போலவும் பொலிவிழந்திருக்கிறது] என்று வருந்தி சொக்கநாத சுவாமியின் சந்நிதியிற்போய் அவர் பாதாரவிந்தங்களிற்பணிந்து பலவாறு தோத்திரஞ் செய்து, 'எங்கள் ஐயரே ! நக்கீரன் தெரியாமற் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்வேண்டும்,' என்று போற்றி செய்தார்கள்.

சொக்கநாதசுவாமியும் திருவுளமிரங்கி மீனாக்ஷிசமேதரா யத்தீர்த்தக் கரையி லெழுந்தருளிக் கிருபை கூர்ந்து நோக்கவே வெப்பம் நீங்க, நக்கீரர் சொக்கநாதசுவாமியின் திருவடிகளில் மிக்க அன்புடையராய் உலகமாதாவாகிய ஞானப்பூங்கோதையாருடைய அளகபாரத்துக்கும் செயற்கைவாசனையேயன்றி இயற்கைவாசனை யில்லையென்ற குற்றத்தைத் திருக்காளத்தியில் வீற்றிருக்கும் கடவுளே க்ஷமிக்க வேண்டுமாகையால் அவரையே தோத்திரஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து,

" சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சி லென்னுடைய நாவாகச் — சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலை மேலிருந்த
பெண்பாகற் கேற்றினேன் பெற்று"

"பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறந்தியான்
கற்றவர்க ளேத்துஞ்சீர்க் காளத்திக்—கொற்றவற்குத்
தோளாகத் தாடரவஞ் சூழ்ந்தணிந்த வம்மானுக்
காளாகப் பெற்றே னடைந்து.

"அடைந்துய்ம்மி னம்மானை யும்மாவி தன்னைக்
குடைந்துண்ண வெண்ணியவெங் கூற்றங்—கடைந்துநங்
கண்ணுளே பார்க்கும் பொழுது கயிலாயத்
தண்ணலே கண்டீ ரரண்.

"அரண மொருமூன்று மாரழலாய் வீழ
முரணம்பு கோத்த முதல்வன்—சரணமே
காணுமா றுற்றவன்றன் காளத்தி கைதொது
பேணுமா றுள்ளம் பெரிது."

என்பவை முதலாகக் கயிலையைக்குறித்து ஒரு வெண்பாவும் காளத்தியைக் குறித்து ஒரு வெண்பாவுமாக அந்தாதிக்கிரமத்தில் நூறு வெண்பாக்கள் பாடித்துதித்தார். அந்தப் பிரபந்தத்திற்குக் கயிலைபாதிகாளத்திபாதியந்தாதி என்று பெயர். அந்தப் பிரபந்தத்தைச் சொக்கநாதசுவாமியானவர் கேட்டருளிக் கிருபை கூர்ந்து நக்கீரர்கையைத் தம்முடைய திருக்கரத்தினல் பற்றிக் கரை யேற்றினர். உடனே நக்கீரர் சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பணிந்து குற்றஞ் செய்தவர்களுக்குத் தண்டனையும் பத்தி செய்தவர்களுக்குக் கிருபையும் புரிந்தருளிய தன்மையைப் பொருளாகவைத்து ஒரு பிரபந்தம் பாடினர்; அப்பிரபந்தத்துக்குக் கோபப் பிரசாதம் என்று பெயர். பின்னும் சோமசுந்தரக் கடவுள் விஷயமாய் போற்றிக்கலிவெண்பாவும், பெருந்தேவபாணி யென்றுஒரு தோத்திரப் பிரபந்தமும், திருவெழுகூற்றிருக்கையும், பாடிப்பணிந்தார்; மற்றைப் புலவர்களும் தனித்தனி பாடித் துதித்தனர்.

அப்பொழுது சோமசுந்தரக்கடவுள் நக்கீரனைக் குளிரநோக்கி நீமுன்போல் இப்புலவர்களோடு சங்கமண்டபத்தில் போயிரு வென்று கட்டளையிட்டு மறைந்து விட்டார். அக்கட்டளைப்படி நக்கீரரும் மற்றவர்களும் சங்கமண்டபத்திற் போயிருந்து அவ்விடத்திற் கட்டியிருந்த பொற்கிழியை அவிழ்த்துத் தருமிக்குத் தந்து, பின்னும் பாண்டியராஜனைக் கொண்டு பலவரிசைகள் கொடுப்பித்துத் திருவாலவாயினுடைய திருவருட் பெருமையை வியந்தவர்களாய்ச் சங்கமண்டபத்தில் கல்வி ஆராய்ச்சி செய்து வருகையில் ஒருநாள், சொக்கநாதர் நக்கீர தேவருக்குத் தரிசனமாகி, இவனுக்கு இலக்கணம் இன்னமும் போதிக்க வேண்டு மென்று திருவுளம் பற்றி அகஸ்திய முனிவனைக் கொண்டு அவருக்கு இலக்கணம் போதிப்பித்தருளினர். [தொடர்ச்சி.]

ஆரணியகாண்டம்.

மாரிசன்வதைப்படலம்.

[எக - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

121.—நாளின் நீளம் ஓர் தஞ்சு உற நஞ்சு உறு பிரிவினை விடுவது ஓர் தயாவு தாங்கலால் - பகற்காலத்தின் நீட்சியானது ஒருஆதாரமாக(நின்று) விஷம்போல் தமக்கு நேர்ந்த பிரிவினை நீக்குவதாகிய ஒப்பற்ற தயவைப் பெற்றிருப்பதால், நேமிப்புள் எலாம் - (ஆணும் பெண்ணும் ஆகிய) சக்கிரவாக பக்ஷிகளெல்லாம், வெம் சிறை நீங்கிய வினையினோர் என - கொடிய சிறையினின்று விடுபட்ட நல்வினையாளர்போல, நெஞ்சு உற களித்தன - மனம்மிகக் களிக்கப் பெற்றன, எ - று.—விடுவது - இங்கு பிறவினை.

122.—பாடல் தும்பி - இசைவண்டுகள், நாள் மதிக்கு அல்லது நடுவண் எய்திய ஆணையின் நீக்கலா அலரில் பாய்வன - (உதித்தலாலே) புதிய சந்திரனுக்கல்லது [சந்திரோதயமானலல்லது] இடையில் நேர்ந்த யாருடைய ஆக்கினையினாலும் இதழ்களைவிரியாத (ஆம்பல் முதலிய) புஷ்பங்களில் பாய்வனவாகி, மாண் வினை பயன்படா மாந்தர் வாயில் சேர் பாணரில் தளர்ந்தன - நற்செய்கைகளில் பிரயோசனப்படாத மனிதருடைய தலைவாயிலைச் சேர்ந்த [சேர்ந்து உள்ளே செல்லுதற்குக் கதவு திறக்கப்பெறாத] இசைப்புலவர்களைப்போல சோர்வடைந்தன, எ - று.—நாண்மதி - நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய சந்திரனென்றுமாம்.

123.—எரி கதிர் அரு மணி சாளரமதனிணூடு புக்கு இன் துயில் எழுப்பிஏற்ற உம் - சூரிய கிரணங்கள் அரிய மணிகளாற் சமைக்கப்பெற்ற பல கணிகளின் வழியாய் உள்ளே புகுந்து இனிய தூக்கத்தினின்று எழுப்பவும், மங்கையர் - யுவதி ஜனங்கள், தெருள் உற மெய் பொருள் தெளிந்திலாரின் - அறிவு இருக்கவும் தத்துவ முணராதவர்போல, மருள் ஒடு தெருள் உறு நிலையர் - (சற்று) மயக்கமும் (சற்று) தெளிவுமுள்ள நிலையையுடையவராய் இருந்தார்கள், எ - று.—தெருளுற மெய்ப்பொருள் தெளிந்திலாரின் - என்பதற்கு தெளிவாகத் தத்துவப்பொருளை யறியாதவர்போல என்றும் சொல்லலாம்.

124.—ஏவலின் வன்மையை எண்ணல் தேற்றலா - ராவணேசுவரனுடைய ஆஜ்ஞாபலத்தை யறியாமல், நாவலர் இயற்றிய நாமம் நாளின் நூல் - பண்டிதர்களியற்றிய பிரஸித்தமான ஜோதிடநூலை, காவலின் இனிது உணர் கணித மாக்களும் - (மனதை ஒருப்படுத்திக்) காத்தலினாலே நன்று யுணர்ந்த கணிகர்களும், கூ உறு கோழி உம் - (வைகறையில்) கூவுதலைப் பொருந்திய கோழிகளும், துயில்வுகொண்ட - உறங்கிக்கிடந்தன, எ - று.—கூ - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

125.—இனையன உலகினில் நிகழும் எல்லையில் - இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் உலகத்தில் நடந்துவருகையில், கனை கழல் அரக்கன் உம் கண்ணின் நோக்கினான் - சப்திக்கின்ற வீரகண்டையை யணிந்த ராவணனும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்து, நினைஉறு மனத்தை உம் நெருப்பில் தீக்கும்ஆல் - நினைக்கின்ற மனதையும்இதுநெருப்புப்போல தகிக்கின்றமையினால், அனைய அ திங்கள் ஏ ஆகும் என்றான் - அப்படிப்பட்ட அந்த சந்திரனே யாகுமென்றான், எ - று.

126.—சிலர் - (அப்போது அருகிலிருந்த) சில பரிசனங்கள், செல்வ- அகண்டைசுவரியமுள்ள ஓ ராவணேசுவரனே, இது திங்கள் அன்று - இப்போது உன்கண்முன்னிருப்பது சந்திரனன்று; பொங்கு உளை அம் பச்சை புரவி தேரது ஆல் செம்கதிர் (ஏ ஆகும்) - மிக்க பிடரி மயிரையுடைய அழகிய பச்சைக்குதிரை கட்டிய தேரையுடையது ஆதலால் (இது) சூரியனேயாகும்; (மேலும்) வெம்கதிர் மெய் உற சுடுவது ஏ அன்றி - சூரியன் உடம்பிலுறைக்கும்படி சுடுவதேயன்றி, தங்கு தண்கதிர் சுட தகாது என்றார் - குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்திரன் சுடத்தக்கதன்று என்று சொன்னார்கள்.

127.—(அப்போது) சிகர நீல கிரி அன்னவன் - சிகரங்களையுடைய நீல மலைபோன்றவன் [இராவணன்], ஆலத்தின் உம் வெய்யன் நின்ற வெய்யோன் அகற்றி - நஞ்சினுங்கொடியனாகி நின்ற இந்தச் சூரியனை நீக்கி, அரற்றுகின்ற வேலை குரலை தவிர்க என்று விலக்கி - கோஷிக்கின்ற கடலை இரையவேண்டாமென்று தடுத்து, மேலை மாலை பிறை பிள்ளையை வல்லை கூவுதிர் என்றான் - மேற்றிசையில் மாலைக்காலத்திற் றோன்றுகின்ற பால சந்திரனை விரைவிலழையுங்கள்என்று கட்டளையிட்டான், எ - று.—நீலக்கிரி இராவணனுடையஉருநிறங்களுக்கும், சிகரங்கள்அவன்தலைகளுக்கும்உவமை. தவிர்கென்று என்பதில் அகரம் தொகுத்தல்.

128.—நிருதர்க்கு இறை அ மொழி சொன்னான் - இராக்ஷஸராஜன் [ராவணன்] அந்த வார்த்தை சொன்னான், சொல்லலோடு உம் அ நாளில் நிரம்பிய அம் மதி ஆண்டு ஓர் வேலை மு நாளின் இளம் பிறை ஆகி முளைத்தது என்றால் - சொன்னமாத்திரத்தில் அப்பொழுதே கலைகள் நிறைந்த அழகிய சந்திரன் [பூர்ணசந்திரன்] அவ்விடத்தில் ஒப்பற்ற கடலினின்று (பூர்வபக்ஷத்தில்) மூன்றாநாளுக்குரிய பாலசந்திரனாகி யுதித்ததென்றால், எ நாள் உம்அருதவம்அன்றி இயற்றல் ஆம் ஓ - எக்காலத்திலும்அரிய தவந்தவிர வேறொன்றைச் செய்யத்தகுமா [தகாது], எ - று.—இதனால் இராவணனது தவப்பெருமை கூறப்பட்டதாம்.

129.—குடபாலின் முளைத்தது கண்ட குணங்கள்தீயோன் - மேற்றிசையில் (சந்திரன்) உதித்ததைக் கண்ட குணக்கேடன் [இராவணன்], வடவா அனல் - (இது) வடவைத்தீ (ஆகும்); அன்று எனின் மண் பிடர் வைத்த பாம்பின் வாள் விட எயிறு - அல்லவென்றால் பூமியைப் பிடரியினாற் றாங்கிக்கொண்டிருக்கிற பாம்பினது [ஆதிசேஷனது] வாள்போன்ற [அல்லது ஒளிபொருந்திய] நச்சுப்பல்லாகும்; அன்று எனின் என்னை வெகுண்ட மாலை

அட உருவிக்கொடு தோன்றியது வாள் ஆகும் - அல்லவென்றால் என்னைக் கோபித்த மாலைப்பொழுதாகிய பகைவன் (என்னைக்) கொல்வதற்கு உருவிக் கொண்டுவந்த வாளாதல் வேண்டும், எ - று.—வடவை - ஊழித்தீ ; படபா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. அனல்-அநலம் என்னும் வடமொழிச்சிதைவு [அநிலம் - காற்று]. சந்தர்ப்பநோக்கி சந்திரன் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. குணங்கடியோன் - இது வடநூல் நடைபற்றிய தொகைநிலைத்தொடர் மொழி, தமிழ்நடைப்படியிருந்தால் தீயகுணத்தோன் என்றிருக்கும்.

130.—தண் தரங்கம் மோதும் கடலிற்கு இடை முந்து பிறந்த போது ஏ ஓதும் கடுவை தன் மிடற்றின் ஒளித்த தக்கோன் - குளிர்ச்சியுள்ள அலைகளை மோதுகின்ற கடலின் நடுவில் [திருப்பாற்கடலில்] பூர்வத்தில் [பாற்கடலைக்கடைந்தகாலத்தில்] தோன்றினபொழுதே யாவரும் கொடியதென்று சொல்லுகிற விஷத்தை தனது கண்டத்தில் மறைத்த மேலான சிவபெருமான், ஈது உம் தாது உண் சடில தலைவைத்தது - இச்சந்திரனையும் செவ்விய ஜடாமகுடத்தில் வைத்ததற்குக் காரணம், கடு ஆம் என எண்ணிய எண்ணம் அன்று ஏ - வெள்விடமென்று நினைத்த நினைப்பல்லவா, எ - று.— மிடற்றின் - இன் ஏழனுருபு. சடிலம், தரங்கம் - வடமொழிகள்.

131.—உரும் ஒக்க உயிர் உலைந்து நுங்கிய திங்கள் ஓடி திரும் இ சிறு மின் பிறை தீமை குறைந்தது இல்லை - இடிபோல உயிர் வருந்த விழுங்கியசந்திரன் ஓடித் திரும்பிய இந்தச் சிறிய மின்னுகின்ற பிறைச் சந்திரனிடத்தில் கொடுமை குறையவில்லை; கருமைக்கு அறை நெஞ்சினில் நஞ்சு கலந்த பாம்பின் பெருமை சிறுமைக்கு ஒரு பெற்றி குறைந்தது உண்டு ஓ- கருமைக்கிடமாயிருக்கிற கண்டத்தில் விஷம்பொருந்தியபாம்பினது பெருமை சிறுமைகளால் ஒருதன்மையதான விஷம் குறைந்த துளதோ, எ - று.— பாம்பினிடத்தும் அதன்குட்டியினிடத்தும் விஷம் ஒரு பெற்றித்தாயிருப்பதுபோல நிறைமதியிடத்தும் குறைமதியிடத்தும் காமுகனைச் சுடுந்தன்மை ஒரு பெற்றித்தாயிருக்குமென்பது இதனால் விசதமாயிற்று.

132.—கன்ன கனியும் இருள் தன்னை உம் காண்டும் - மிகவுமுதிர்ந்த இருளின்குணத்தையும் பார்ப்போம்; முன்னை கதிர் நன்று - முன்னே தோன்றின சூரியனே நல்லவன்; இது முன்பு அகற்றுதிர் - இப்பிறையை முன்னே நீக்கிவிடுங்கள்; சான்ற என்னை சுடும் என்னின் - (சௌரியதைரியபராக்கிரமங்கள் முதலிய எல்லா வீரகுணங்களும்) நிறைந்த என்னையே (இது) சுடுமாயின் [வருத்துமாயின்], இ எழுஉலகத்து உம் வாழ்வோர்பின்னைசிலர்- இந்த ஸப்தலோகங்களிலும் வாழ்பவர்களுள்வேறு சிலராவது, உய்வர் என்று ஒரு பேச்சு உம் அங்கு உண்டு ஓ (என்றான்) - பிழைப்பரென்று சொல்லத்தக்க ஒரு வார்த்தையும் அவ்விடத்திலுளதாகுமோ என்று சொன்னான், எ - று.—'என்றான்' என ஒருவினை வருவித்து "குடபாலின்" என்னுங் கவிமுதல் இதுகாறும் ஒரு முடிபாக முடிக்க. கன்னக்கனியும் என்பது - சின்னஞ்சிறுத்த, பென்னம்பெருத்த, கன்னங்கறுத்த, செக்கச்சிவந்த, பண்ணைப் பணைத்த என்பனபோல மிகுதிப்பொருள் பற்றிவந்த கனிஎன்பதன் அடுக்கெ

னக்கொள்க. இதனைவடநூலார் க்ரியாஸமபிஹாரம் என்பர். சனியும்மிருள்-மகரம் விரித்தல்.

133.—ஆண்டு அ பிறை நீங்கலும் - அப்போது அந்தப் பிறை நீங்கின வுடனே, தீண்டற்கு எளிது ஆய் - தொடுதற்கெளிதாகி, தேய்ப்பன பல தேய்க்கல் ஆகி - தேய்ப்பனவாகிய பலவற்றையும் தேய்த்தற்குரியதாகி, வேண்டின் - விரும்பினால், கரபத்திரத்து ஈர்த்து விழுத்தல் ஆகி - வாளாற் பிளந்து தள்ளக்கூடியதாகி,காண்டற்குஇனிதுஆய் - பார்ப்பதற்குஇனியதாகி, பல கந்து திரட்டல் ஆகி - அநேகந்தூண்களைத் திரட்டி யெடுக்கத்தக்கதாகி, அந்தகாரம் எய்தியது - இருள் வந்தது, எ - று.—நீங்கலும் - ஓர்வகை வினை யெச்சம், உம் - விகுதி. அந்தகாரம், கரபத்திரம் - வடமொழிகள்.

134.—முருடு ஈர்ந்து - முருட்டுத்தன்மையைப் பிளந்து நீக்கி, உருட்டற்கு எளிது என்பது என் - உருட்டுதற்குச் சுலபமென்று சொல்வதென்ன, முற்று உம் முற்றி - முழுதும் நிறைந்து, பொருள் தீங்கு இல் கேள்வி சுடர் புக்கு வழங்கல் இன்றி - பொருளினாலே தீமையில்லாத கேள்வியாகிய ப்ரகாசமானது ப்ரவேசித்து வழங்காமல், ஈங்கு இது குருடு என்ன - இது குருட்டுத்தனமேயென்று சொல்லும்படி, குறிக்கொண்டு - மதித்து, கண்ணோட்டம் குன்றி - தாக்ஷிண்யமில்லாமல், அருள் தீர்ந்த நெஞ்சின் - கிருபையற்ற மனம்போல, அ அந்தகாரம் கரிது என்பது - அவ்விருள் கரிதென்று சொல்லப்படுவது, எ - று.

135.—விள்ளாது இடை செறிந்து - நீங்காமல் இடந்தோறும் நெருங்கி [நிபிடீகரித்து], மேல் உற ஓங்கி - மேலிடத்தினும் பொருந்தும்படி யுயர்ந்து, எங்கு உம் நள்ளாது - எவ்விடத்திலும் பற்றாமல், இருள் அந்தகன் - இருளாகிய யமன், ஞாலம் விழுங்கலோடு உம் - உலகத்தை விழுங்கினமாத்திரத்தில், விடம் உண்ட ஒருத்தன் - விஷத்தைப் பருகின ஒப்பற்றவனாகிய சிவபெருமான், எள்ளாது - இகழாமலும், உலகு யாவை உம் யாவர்உம் வீயும் என்பது உள்ளாது - உலகிலுள்ள ஸகலமான நிலையியற்பொருள்களும் இயங்கியற் பொருள்களும் இறக்குமென்பதை நினையாமலும், உமிழ்ந்தான் என்றான் - கக்கினான் என்று சொன்னான் [குணங்கடீயோன்], எ - று.

136.—இது வேலைத்தலை வந்து ஒருவன் வலியால் விழுங்கும் ஆலத்தின் அடங்குவது அன்று - இவ்வந்தகாரமானது (பாற்) கடலில் தோன்றி உருத்திரன் ஒருவன் தனது வலியாலே விழுங்கிய விஷத்திலே சேர்ந்ததன்று; அறிந்துணர்ந்தேன் - நன்றாய் அறிந்துகொண்டேன்; (மற்றையாதெனில்) ஞாலத்தொடு விண் முதல் யாவை உம் நாவின் நக்கும் காலகனல் - இப்பூமியோடு ஆகாயமுதலிய சகலத்தையும் நாவினால் சுலபமாக நக்கியெரிக்கிற காலாக்கினியாகும்; (ஆயின் அனல் இவ்வாறு கறுத்திருக்குமோவெனில்) கார் விடம் உண்டு கறுத்தது - கரிய விஷத்தையுண்டு அதனாலே கறுத்தது, எ - று.

137.—அம்பு உம் அனல் உம் நுழையா கன அந்தகாரத்து - பாணமும்அக்கினியும் நுழையப்பெறாத (இந்த) காடாந்தகாரத்திலே, வெம்பும் தமியேன்

முன் - காமத்தால் வெதும்புகின்ற தனியனுன எனக்கெதிரில், அயல் ஒப்பு அரிது ஆய துப்பின் கொம்பர் - வேறு ஒப்பில்லாததாகிய ஓர் பவளக்கொடியானது [பவளக்கொடிபோன்றசீதை], உம்பர் மழை கொண்டு - தன்மீது மேகத்தைத் தாங்கி [மேகம்போன்ற கூந்தலைத்தாங்கி], குரும்பை குலம் கொண்டது - தென்னம் பிஞ்சுகளின் இரட்டையைக்கொண்டதாய் [தென்னங்காய்போன்ற இரண்டுஸ்தனங்களையுடையளாகி], திங்கள் தாங்கி - சந்திரனையும் சமவாநின்று [சந்திரபிம்பம்போன்ற முகத்தையுந்தாங்கி], விளக்கு என தோன்றும் - தீபம்போல காணப்படுகின்றது [தேதீப்யமானமாய்க் காணப்படுகிறுள்], எ - று.—இக்கவியும் மேலிற்கவியும் உருவெளித்தோற்றம். கொம்பர் - போலி.

138.—மருளுடு வந்த மயக்கு ஓ - சித்தப் பிராந்தியினுலுண்டான மயக்கமோ, மதி மற்று உம் உண்டு ஓ - புத்திதான்வேருயிற்ரே, தெருளாது-தெளியப்படாது; இது என் ஓ - இதற்குக் காரணம் யாதோ (அறிந்திலேன்); திணி மை இழைத்தால் உம் ஒவ்வா இருளுடு - செறிந்த அஞ்சனத்தைக் குழைத்துப் பார்த்தாலும் ஒத்திராத இருட்டில், ஓர் சுடர் மா மதி - கிரணங்களையுடைய ஒரு பூர்ண சந்திரன், இரு குண்டலம் கொண்டு உம் - இரண்டு குண்டலங்களைத் தரித்தும், இருண்ட நீல சுருளோடு உம் - கறுத்த இரவையொத்த கூந்தலோடு கூடியும், வந்து தோன்றும் - வந்து காணப்படுகின்றது, எ - று.

139.—பண்டு எ உலகு எழின் உம் உள்ள படை கண்ணுரை கண்டேன் - ஆதிகாலந்தொட்டே ஸப்தலோகங்களிலுமுள்ள வாள்போன்ற கண்களையுடைய மாதரைப்பார்த்திருக்கிறேன்; (அப்படி யான் பார்த்தவர்களுக்குள்ளே) இவர் போல்வதுஓர் பெண் உரு கண்டிலேன் - இவருருவையொத்ததாகிய ஒரு பெண்ணுருவை யான் பார்த்தறியேன்; உண்டே எனின்—(பிரத்தியக்ஷமாய் எதிரே) இருக்கிறதேயென்ருல், இனி வேறு எங்கை உணர்த்தி நின்ற வண்டு ஏறு கோதை மடவார் இவர் ஆகும் - இனி வேறே என்தங்கை [சூர்ப்பணகை] யறிவித்த (பூந்தேனைப் பருகுதற்கு) வண்டுகளேறப்பெற்ற கூந்தலையுடைய முக்தையானவள் [சீதை] இவளாயிருக்க வேண்டும், எ - று.—எங்கை - என்தங்கை என்பதன் மரூஉ.

140.—யான் இ பிணி பூண்டு உறுகின்றது தான் பொருதாள் தேண்டிக்கொடு வந்தனள் - நான் இக்காமநோய்கொண்டு படுந்துயரத்தைக்குறித்து தான் சகியாதவளாய் (இந்நோயைத் தணிக்க என்னைத்) தேடிக்கொண்டு வந்தாள்; (ஆதலால் யானிவளுக்கு) செய்வது ஓர் மாறு உம் உண்டு ஓ-செய்யத்தக்கதாகிய கைம்மாறுமொன்றுளதா [இல்லையே]; காண்டற்கு இனியாள் உரு கண்டவள் கேட்கும் ஆற்ருல் - பார்த்தற்கினிமையாயிருப்பவளது வடிவைக்கண்டுவந்து சொன்னவளைக்கேட்டுணரவேண்டிய வழியொன்றிருப்பதனுல், எங்கையை ஈண்டு இ பொழுது ஏ விரைந்து கூவுக என்ருன் - என் தங்கையை [சூர்ப்பணகையை] இவ்விடத்தில் இப்பொழுதே சீக்கிரமாகக் கூப்பிடுங்கள் என்று கட்டளையிட்டான், எ - று.

141.—என்ருன் எனலும் - அப்படிக் கட்டளையிட்டானென்றவுடன், கடிது ஏகினர் கூவும் எல்லே - (ஏவலாளர்கள்) விரைவாய்ச் சென்று அழை த்தபொழுது, வன் தாள் நிருத குலம் வேர் அற மாய்த்தல் செய்வாள் - வலிய முயற்சியையுடைய (அல்லது, வலிய கால்களையுடைய) ராக்ஷஸ வம்சமானது நிர்மூலமாய்ப் போகும்படி நாசஞ்செய்ய வந்தவளும், ஒன்ருத காம கனல் உள் தெறலோடு - பொருந்தாத காமாக்னியானது மனதைச்சுடுதலோடு, நாசி பொன் தாழ் குழை தன்னெடு உம் போக்கினள் - மூக்கை பொன்னுற் செய்யப்பட்டுத் தொங்குகின்ற குழையணிந்த காதோடும் இழந்தவளும் ஆகிய சூர்ப்பணகை, போய் புகுந்தாள் - (இராவணனிருந்த விடம்) போய்ச் சேர்ந்தாள், எ - று.

142.—பொய் நின்ற நெஞ்சின் கொடியாள் புகுந்தாளை - பொய் நிலைத் திருக்கிற மனத்தினுற் கொடியவளாய் வந்தவளை [சூர்ப்பணகையை], நெய் நின்ற கூர் வாளவன் நோக்கி - நிணந்தங்கிய கூரிய வாளாயுதத்தையுடை யவன் [ராவணன்] பார்த்து, நங்காய் நேர் உற நோக்கு - பெண்ணே! நேராகப்பார்; மை நின்ற வாள் கண் மயில் நின்று என வந்து - மைதங்கிய வாள் போன்ற கண்களையுடைய ஒரு மயிலானது நின்ருற்போல வந்து, என் முன்னர் இ நின்றவள் ஆம் கொல் இயம்பிய சீதை என்ருன் - எனக் கெதிரே இதோ நிற்கிறவள்தானே நீ சொன்ன சீதையென்பவள் என்று கேட்டான், எ - று.

143.—செம் தாமரை கண்ணெடு உம் - செந்தாமரைப் பூவிதழையொத்த கண்களோடும், செம் கனி வாயினேடு உம் - செவந்த கோவைக் கனியை யொத்த வாயுடனும், சந்து ஆர் தடம் தோளொடு உம் - சந்தனக் குழம்பு பூசப்பெற்ற பெரிய தோள்களோடும், தாழ் தட கைகளோடு உம் - (முழந் தாள் வரையில்) தொங்குகின்ற நீண்ட கைகளோடும், அம் தார் அகலத் தொடு உம் - அழகிய மாலையை யணிந்த மார்போடும், அஞ்சன குன்றம் என்ன வந்தான் இவன் அ வல் வில் இராமன் என்ருள் - நீலமலைபோலே வந்தவனுகிய இவனே அந்த பலிஷ்டமான வில்லையேந்திய இராமனுவான் என்று சொன்னுள் (சூர்ப்பணகை), எ - று.

144.—நான் கண்டது இது பெண்பால் உரு - நான் பார்த்ததாகிய [என்னுற்காணப்பட்டதாகிய] இந்தவுருவம்பெண்ணுருவம்; பேதை - பேதை மையுள்ளவளே [சூர்ப்பணகையே]! நீ சுண்டு எண்பால் உம் இலாதது ஓர் ஆண் உரு என்றி என் ஏ - நீ இவ்விடத்தில் நினைவிலுமில்லாததாகிய ஒரு ஆணுருவமென்ருய் (இதற்குக் காரணம்) என்னேயோ; கண் பால் உறு மாயை கவற்றுதல் கற்ற நம்மை - கண்ணெதிரே மிக்க மாயையினுற் பிறரை வருத் துதலைக்கற்ற நமக்கு, மாயை விளைப்பவர் மண்பாலவர் ஏ என்ருன் - மாயை யைச்செய்பவர் பூலோகத்தவராகிய மானுடரோ என்று சொன்னுன், எ - று. —எண்பாலும் என்பதற்கு அஷ்டதிக்கிலும் எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர். கண்டது - செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறும் ஓர் வழுவமைதி. பேதை - குணியின்மேலேற்றிக்கூறும்போதுபண்பாகுபெயர். என்றி - முன் னிலையொருமை இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று.

145.—ஊன்றும் உணர்வு அ புறம் ஒன்றின் உம் ஓடல் இன்றி - நிலைபெற்றிருக்கின்ற மனமானது அப்பால் வேறொரு விஷயத்திலும் செல்லுதலில்லாமல், ஆன்று உம் உளது ஆம் நெடிது ஆசை கனற்ற நின்றாய்க்கு - விசாலித்தும் உண்டாகிற பெரிதாகிய ஆசைத் தீயானது சுடும்படி நின்ற உனக்கு, உன் எதிர் ஏ விழி ஏன்று நோக்கும் இடங்கள் தோறு உம் அனையாள் தோன்றும் - உனக்கெதிரில் உன் கண்கள்பொருந்திப் பார்க்கிற இடங்களிலெல்லாம் அந்தச் சீதையானவள் கர்ணப்படுவாள்; இது தொல்நெறித்து ஆகும் என்றாள் - இப்படிக் காணப்படுதல் (காமுகர்க்குப்) பழைமையான மார்க்கத்தையுடையதே என்று சொன்னாள், எ - று.—கனற்ற என்றதனால் ஆசைத்தீயெனப்பட்டது. ஆன்று - என்னும் இறந்தகால வினையெச்சத்துக்கு அகல் என்பதன் மரூஉவாகிய ஆல் - பகுதி. கனற்ற - பிறவினையாகிய செயவெனெச்சம்; கனல் - தன்வினை. இதுதொன்னெறித்தாகும் என்றதனால் காமுகர்க்கு தம்மால்விரும்பப்பட்டவர் இங்ஙனங் காணப்படுதல் வழக்கந்தான் என்று சொல்லித் தன்னிலைமையையும் குறித்ததாகக் கருத்துக் கொள்க.

146.—அன்னாள் அது கூற - அவள் [சூர்ப்பணகை] அந்த வார்த்தை சொல்ல, அரக்கன் உம் - ராவணனும், அன்னது ஆக - அப்படி யாகுக, நின்னால் அ இராமன் காண்குறும் நீர் என் என்றான் - உனக்கு அந்த ராமன் காணப்படுகிற தன்மை யென்னவென்று கேட்டான்; (அதற்குச் சூர்ப்பணகை) எ நாள் அவன் என்னை இ தீர்வு அரும் இன்னல் செய்தான் அ நாள் முதல் யான் உம் அயர்த்திலன் ஆகும் என்றாள் - என்று அந்த ராமன் எனக்கு இந்த நீங்குதலில்லாத துன்பத்தை யுண்டாக்கினானோ அன்று முதலாக நானும் அவனை மறந்திலேன் என்று சொன்னாள், எ - று.—'இராமனை' என்பதில் ஐயும், 'காண்குறும்' என்பதில் குவ்வும் சாரியை. 'இத்தீர்வருமின்னல்' என்பதற்கு காது மூக்கு மறுப்புண்டதாகிய இத்துன்பம் என்பது போக்குரையாகவும், அவ்விராமனைக் கண்டவுடனே எனக்குள் ஜனித்த காமமாகிய இத்துன்பம் என்பது உள்ளுரையாகவுங் கொள்ளத்தக்கது. இவள் இராமனைக்கண்டு காமுற்றிருக்க, 'இன்னல் செய்தான்' என்றது பொருந்துமோவென்னில், தான்கருதியது கைகூடாமையின் பொருந்தும் என்க.

147.—(அதைக்கேட்ட ராவணன்) ஆம் ஆம் - உண்மைதான், அது அடுக்கும் - அது வொக்கும்; என் ஆக்கையோடு ஆவி நைய வேம் - (இப்பொழுது) எனதுடம்போடுயிரும் வேகின்றது; மால் வினையேற்கு இனி விடிவு என் ஆகும் என்ன - மயக்கத்தைச் செய்கின்ற தீவினையையுடைய எனக்கு இதற்குமேல் முடிவு என்னவாகுமோவென்று சொல்ல, (சூர்ப்பணகையானவள்) உலகுக்கு ஒரு கோமான் நீ குறைகின்றது என் - லோகத்துக் கெல்லாம் ஏகாதிபதியானவனே நீ குறைப்படுவதற்குக் காரணம் யாது; பூ மாண் குழலாள் தனைவவ்வுதிபோதி என்றாள் - பூச்சூடியமாட்சிமைப்பட்ட கூந்தலையுடைய சீதையை எடுத்துக்கொண்டு வா போ என்று சொன்னாள், எ - று.—

. கோமானுகிய நீ எனவும் கூறலாம். பூ மான் குழலாள், என்பதற்கு மலர்கள் மாட்சிமையடைதற்குரிய இயற்கை மணங்கமழப்பெற்ற கூந்தலையுடையாளெனினும் ஒக்கும். மாட்சிமைப்படுதலாவது - கூந்தலின் இயற்கைமணத்தைத்தாமடைந்து மேம்படுதல். உத்தமசாதிப்பெண்கள் குழலுக்கு இயற்கை மணமுளதென்பதை,—

* "கொங்குதேர்வாழ்க்கையஞ்சிறைத்தும்பி"

என்னும் இறையனூர் திருப்பாசுரத்தாலறிக.

148.—என்ருள் அகன்ருள் - என்று சொல்லிப்போனுள் (சூர்ப்பணகை), அ அரக்கன் உம் ஈடு அழிந்தான் ஒன்ருன் உம் உணர்ந்திலன் ஆவி உலேந்து சோர்ந்தான் - அந்தராக்ஷஸனும் [இராவணனும்] பெருமை குன்றிச்சிறிதும் பிரஜ்ஞையற்றவனுய் உயிர் நடுங்கி மூர்ச்சை போனுன்; நின்ருர் உம் நடுங்கினர் - அருகில் நின்றவர்களும் நடுக்கமடைந்தார்கள்; (இப்படியிருக்க) நின்று உள நாளினுல் ஏ பொன்ருது உளனுயினன் அ துணை - அவன் சேஷாயுஸ்ஸாலே [ஆயுர் பலத்தாலே] இறவாதிருந்தானத்தனே, எ - று.— போலும், அன்று - அசைகள்; ஏ - ஈற்றசை. அரக்கன் ஈடழிந்தான் - இது திணைவழுவமைதி.

149.—இறந்தார் பிறந்தார் என இன் உயிர் பெற்ற மன்னன் - செத்தார் பிழைத்ததுபோல இனிய உயிரைப்பெற்றெழுந்த அரசன் [ராவணன்], மறந்தான் உணர்ந்தான் - மதிமயங்கி மீட்டுந்தெளிந்து, அவண் மாடு நின்ருரை நோக்கி - அவ்விடத்தில் அருகில் நின்றவரைப்பார்த்து, கறந்தால் என நீர் தரு சந்திரகாந்தத்தால் ஏ - கறந்தாற்போல [தாரைதாரையாக] நீரைச்சொரிகின்ற சந்திரகாந்தங்களாலே, சிறந்த ஆர் மணி மண்டபம் செய்க என செப்புக என்ருன் - மேன்மையான அரிய மண்டபத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்வீராக என்று கட்டளையிட்டான், எ - று.

150.—(சொன்னவுடனே) நெடு வான் உறை தச்சன் வந்தான் மனத்து உணர்ந்தான் - நீண்ட [மிகவுயர்ந்த] தெய்வலோகத்தில் வசிக்கின்ற தச்சன் [விசுவகர்மா] வந்து மனதில் ஆலோசித்து, அம் தாம நெடும் தறி ஆயிரத்தால் அமைத்த சந்து ஆர் மணி மண்டபம் - அழகிய வரிசையாகியநீண்ட ஆயிரந்தூண்களால் சமைக்கப்பட்ட நல்ல நிறம் பொருந்திய ரத்தினமண்டபமொன்றை, தாமரையோன் உம் நாண - (படைத்தற்ருெழிலிலே கைவந்தவனுன) கமலாஸனனும் நாணும்படி, சிந்தா வினை அன்றி உம் செய்வினையான் உம் செய்தான் - மானஸகர்மத்தால் (நிருமித்தது) மாத்திரமன்றி கைத்தொழிலாலும்செய்து முடித்தான், எ - று.—நெடுந்தறியாயிரத்தாலமைத்தமண்டபம் - ஆயிரக்கால்மண்டபம். சந்தம் - விகாரம். சிந்தாவினையன்றியும் - உம்மை எதிரதுதழீஇயது; செய்வினையானும் - உம்மை இறந்ததுதழீஇயது; தாமரையோனும் - உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

151.—கால மீனின் வேந்தன் ஒளி அன்றி உம் - காலத்திற்ருேன்றுகிற நக்ஷத்திரங்களுக்கதிபதியாகிய சந்திரனது பிரகாசத்தை [ஒளிபடுதலை]

* இப்பாசுரத்தை அஎ - ம் பக்கத்தில் பூர்ணமாய்க்காண்க.

யல்லாமலும், அமுதின் துளி சால்வன காந்தம் - அமிருதபிந்துக்களைச்சொரி வனவாகிய சந்த்ரகாந்தக் கற்களை, மேலொடு கீழ் விரித்தான்-மேலுங் கீழுமா கப்பரப்பி, பூ தென்றல் புகுந்து உறை சாளரம் உம் புனைந்தான் - புஷ்ப வாசனையோடுகூடிய தென்றற்காற்றுனது நுழைந்துலாவத்தக்க பலகணிக ளையும் அழகாக அமைத்து, சீதள மணி ஏந்தும் கற்பக கா இழைத்தான்-குளிர்ச்சியான அழகைக் கொண்டிருக்கிற கற்பகச்சோலையையும் நிருமித் தான், எ - று.—கற்பகம் என்பது ஐந்தருவுக்கும் பொதுப்பெயரென்பர்.

152.—பூணின் பொலிவார் அ தெய்வ. மடந்தைமார்கள் - தாமணிந் துள்ள ஆபரணங்களினுமிக்கிலங்குபவராகிய அந்ததேவதா ஸ்திரீகள், சேண் உற்ற இருள் சீப்ப - ஆகாசமட்டுமேளாவிய அந்தகாரத்தை நீக்கும்படி, ஆணி க்கு அமை பொன் கை சுடர் ஆர் மணி விளக்கம் புடை ஏந்திட - உரை யாணிக்கேற்ற பொன்னாற் செய்த ஆபரணங்களையணிந்த கைகளிலே ஒளி நிறைந்த ரத்ந தீபங்களை பக்கங்களிலேந்தி நிற்க, பொங்கு தோளான்-விளங்குகின்றதோளையுடையவன் [ராவணன்], மாணிக்க மானத்திடை மண் டபம் காண புக்கான் - மாணிக்கவிமானத்தின் மேலேறி அந்த மண்டபத் தைப் பார்க்கவந்தான், எ - று.—பூணின் - இதில் ஐந்தனுருபு எல்லைப்பொரு ட்டு. பொன் - ஆகுபெயர். விமானம் - முதற்குறை.

153.—இருள் ஆயிர கோடி அல் அடுக்கியது ஒத்தது என் உம் - அந் தகாரமானது ஆயிரகோடி ராத்திரிகளை அடுக்கினதை ஒத்திருந்தாலும், நல் லார் முகம் ஆம் களிர் வால் நிலவு ஈன்ற நாம பல் ஆயிர கோடி பனி சுடர் ஈன்ற திங்கள் எல்லாம் உடனாய் - (ராவணனோடுகூடவந்த) மாதரது முகங்களென்கிற குளிர்ந்த வெண்ணிலாவை விரித்த ப்ரபலமான அநேக மாயிர கோடியாகிய சீதள கிரணங்களை விரித்த சந்திரர்களெல்லாம் ஒரு சேரக்கூடினதனலே, ஓடி இரிந்தது - (எதிர்நிற்கமாட்டாது) ஓடி யழிந்தது, எ - று.—என் - இது எனின் என்பதன் மரூஉ. உடனாய் - இதில் ஆய் ஆக வென்பதன் திரிபு.

154.—பொற்பு உற்றன மா மணி ஒன்பது உம் பூவின் நின்ற கற்ப தருவின் கதிர் நாள் நிழல் கற்றை நாறி - அழகு பொருந்தினவாகிய பெரிய நவரத்னங்களும் மலர்களைப் போல விரிந்து நிற்கிற கல்பவிருக்ஷத்தின் காந் தியாகிய புதிய சாயாஸமூஹந் தோன்றி, அல் பற்று அழிய பகல் ஆக்கி யது - அந்தகாரத்தை [இரவை] பட்டப்பகலாகச் செய்துவிட்டது; அருக் கன் நிற்ப தெளிகின்றது நீள் சுடர் மேன்மை அன்றே - சூரியன்நிற்க அறிகின்றது நீண்ட காந்தியின் மேன்மையின லல்லவோ, எ - று.

155.—பொறி - ஐம்பொறிகளுள், ஊறு ஓசை முதல் யாவை உம் - ஸ்பர் சம் சப்தம் முதலான புலன்கள் எல்லாவற்றையும், ஒன்றின் ஒன்று தேரு நிலை உற்றது ஓர் சிந்தையன் - ஒரு பொறியினு மற்றொருபொறிதெளியாத நிலைமையையடைந்ததாகிய ஏகசிந்தையுள்ள ராவணன், செய்கை ஓரான்-நடக்கவேண்டிய காரியத்தை யறியானுகி, வேறு ஆய பிறப்பிடை வேட்கை விசித்தது ஈர்ப்ப - மற்றொருஜன்மத்தில் ஆசாபந்தமானது கட்டி யிழுக்க, மாறு

ஓர் உடல் உற்றால் என வந்து மண்டபம் புக்கான் - மற்றொரு சரீரத்தையடைந்தாலதைப்போல வந்து அந்த மண்டபத்திற் பிரவேசித்தான், எ - று.—இராவணன் தன்னியற்கை மாறினான் என்பது கருத்து. ஐம்பொறிகளாவன: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. ஐம்புலன்களாவன: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம். பொறிகளை இந்திரியங்களென்றும், புலன்களை விஷயங்களென்றும் கூறுவர் வடநூலார்.

156.—தண்டல் இல் தவம் செய்வோர் வேண்டிய ஏ தர நல்கும் மண்டல மகர வேலை - கெடுதலில்லாத தவத்தைச் செய்பவர்கள் விரும்பினவற்றையே கொடுப்பதற்குத் தயைசெய்கின்ற வட்டவடிவமான மகரமீன்கள் சஞ்சரிக்கிற பாற்கடலானது, அமுதொடு உம் வந்தது என்ன - அம்ருதத்துடனே வந்ததுபோல, 'பண் தரும் சுரும்பு சேரும் பசு மரம் உயிர்த்த பசு பொன் தண் தளிர் மலரின் செய்த சீதள சேக்கை சார்ந்தான்- பண்களைப் பாடுகின்ற வண்டுகள் சேர்கின்ற பசிய கற்பக மரங்களால் தரப்பட்ட பசும் பொன்னிறமுள்ள குளிர்ச்சியான தளிர்களாலும் மலர்களாலும் செய்யப்பட்ட குளிர்ந்த சயனத்தில் சேர்ந்தான், எ - று—தாம் - அசை. தரவே என்பதிலுள்ள ஏகாரத்தை வேண்டிய என்னும் வினையாலணையும் பெயரோடு கூட்டுக. நீர்வேண்டாமலேவளர்வனவாதலின் பசுமரம்என்றார்.

157.—நேர் இழை மகளிர் கூந்தல் நிறை நறை வாசம் நீந்தி - தகுதியாகியஆபரணங்களையணிந்த மாதரது கூந்தலில்நிறைந்ததேனோடுகூடியவாசனையில் படிந்துவந்து, வேரி அம் சரள சோலை வேனிலான் விருந்து செய்ய- வாசனையுள்ள அழகான சரளச்சோலையில் மன்மதனது விருந்தைப்பண்ண, ஆர் கலி அழுவம் தந்த மருந்து என - கடலாகிய இடமானது கொடுத்த அம்ருதம் போல, ஒருவர் ஆவி தீரின் உம் உதவற்கு ஒத்த தென்றல் - ஒருவரது உயிரானது நீங்கினாலும் (அந்தவுயிரை) மீட்டுங்கொடுக்கத்தக்க தென்றற்காற்றானது, வந்து இறுத்தது - வந்து தங்கிற்று, எ - று— சரளம் - என்பது தேவதாருவிசேடம்; அது, "சரளமெனுந்தேவதாரு" என்பதனாலறிக. சரளச்சோலை - இளமரக்கா என்றுங்கூறுவர்.

158.—(அத்தென்றலானது) சாளரத்தூடு வந்து தவழ்தலும் - பலகணிவழியாய் வந்து தவழ்ந்த மாத்திரத்தில், தரித்தல் தேற்றான் - (அதைச்) சகிக்காதவனாய், நீள் அரத்தங்கள் சிந்தி நெருப்பு உக நோக்கும் நீரான் - அதிகமான ரத்தத்துளிகளைச் சொரிந்து நெருப்புப்பொறிகள் உதிரும்படி கண்களாற் பார்க்கின்ற தன்மையையுடையவன் [ராவணன்], வாழ் மனை ஆண்டு ஓர் மாசுணம் புகுந்து வர கண்டால் அன்ன கோள் உற - வசிக்கும் வீடாகிய அவ்விடத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பானது புகுந்து வருதலைக் கண்டாற்போன்ற துன்பமிக, கொதித்து விம்மி உழையரை கூவி சொன்னான் - துள்ளித்துக்கித்து அருகிலிருந்தவர்களை யழைத்துச் சொல்வானாயினான், எ - று—தென்றல் பொதிய மலையிற்றோன்றி வருவதாய்ச் சொல்லப்படுவதால், மலைப்பாம்பென்பது தோன்ற மாசுணம் என்றார். புகுந்துவர என்பதில் வரஎன்னும் செயவெனெச்சம் தொழிற்பெயர்ப்பொருளது.

159.—கூவலின் உயிர்த்த சில் நீர் உலகினை குப்புற்றால் என்ன - ஒரு சிறுகிணற்றினால் தரப்பட்ட சுவல்ப ஜலமானது உலகத்தை முழுத்தின துபோல, தேவரில் ஒருவன் என்னை இன்னல் உம் செய்ய தக்கான் - தேவ தைகளில் ஒருவனாகிய வாயுவானவன் என்னை துன்பஞ்செய்ய வல்லவனு மானான்; ஏவலின் அன்றி இங்கு வந்து இ வழி எய்திற்று என்னா - என் னுடைய உத்தரவினாலல்லாமல் இங்கேவந்து இச்சாளரத்தின் வழியாய் (தென்றலும்) என்மேற் படிந்தது என்றுசொல்லி, காவலின் உழையர் தம்மை கடிதின் கொணருதிர் என்றான் - காவற்றொழிலோரைவிரைவாய்ப் பிடித்துக்கொண்டுவாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டான், எ - று.—கூவல்- கூபம் என்னும் வடமொழிச்சிதைவு; கூவம் என்பதும் அது. சின்னீர் என்ற தில் சில் என்பது சிறுமைப் பண்பையுணர்த்திநின்றது; இது தகுதி.

160.—அ வழி உழையர் ஓடி - அப்போது அருகிலிருந்தவர் ஓடி, ஆண்டு அவன் கொணர்தலோடு உம் - அவ்விடத்திலிருந்த அந்தக் காவலாளியை யழைத்து வந்தவுடனே, வெய்யோன் வெவ் வழி அமைந்த செம் கண் வெரு வுற நோக்கி - கொடியவனாகிய ராவணன் க்ரூரமான சிவந்தகண்களால் அஞ்சும்படி பார்த்து, தென்றலோற்கு நீ கொல் செவ் வழி திருத்தினை என்ன - தென்றலென்போனுக்கு நீதானா வழியைச் செப்பனிட்டாய் என்று கேட்க, (அந்தக்காவற்காரன்) இ வழி இருந்த காலை அவற்கு தடை இல்லை என்றான் - இவ்வழி [பலகணிவழி] யிருக்கும் போது அவனுக்கு (என்னாற் செய்யக்கூடிய) தடையில்லை என்றுசொன்னான், எ - று.—தென்றலை தென்ற லோன் என உயர்திணையாற் கூறியது கடவுட்சாதியானமைபற்றி என்க.

161.—காற்றினோன் தன்னை வாளா முனிதலின் கண்டது இல்லை- வாயுவை வீணாகக் கோபிப்பதனால் கண்டபயன் ஒன்று மில்லை; குறித்த ஆற்றால் வேல் தரும் கரும் கண் சீதை மெய் அருள் புனையேன் என்றால் இன்றே கூற்று வந்து என்னை குறுகும் - நான்குறித்தபிரகாரம் வேல்போன்ற கரிய கண்களையுடைய சீதையின் மெய்யான அருளைப் பெறாமற் போவே னானால் இப்பொழுதே யமன் வந்து என்னைக் கிட்டுவன்; (ஆதலின்) ஆற் றலால் அடுத்தது எண்ணும் அமைச்சரை கொணர்திர் என்றான் - தமது வித்யாஸாமர்த்தியத்தால் தகுந்த காரியங்களை யோசிக்குமந்திரிகளை அழை த்துவாருங்கள் என்றான், எ - று.—மெய்யருள் என்பது மனத்தொடுபொரு ந்திய அருள்; மெய்யருள் என்பதற்கு மெய்யையும் அருளையும் எனவுமு ரைக்கலாம். அமைச்சர் - அமாத்திய சப்தபவம்.

162.—ஏவின சிலதர் ஓடி ஏ எனும் துணையின் எங்கும் கூவினர்- அப்படி ஏவப்பட்ட ஏவலாளிகள் ஒரு நொடிப்பொழுதிலே எவ்விடத்தும் ஓடி அழைத்தார்கள்; கூவலோடும் - அழைத்தமாத்திரத்தில், கொடி திண் தேரர் - கொடிகள் கட்டிய பலமான தேரேறினவர்களும், மாவினர் - குதி ரையேறினவர்களும், சிவிகை மேலர் - தண்டிகை யேறினவர்களும், மழை மத களிற்றர் - மதவர்ஷத்தையுடைய யானை மேலேறினவர்களும் (ஆகி), வைய தேவர் உம் - பூசுரர்களும், வானம் தன்னில் தேவர் உம் - சுவர்க்

கத்தினுள்ள சுரர்களும், சிந்தை சிந்த - மனம் நடுங்கும்படி, குறுகினர்- (மந்திரிமார்) வந்தார்கள், எ - று.—சிவிகை - இது சிபிகாஎன்னும் வடமொழிச்சிதைவு. வையத் தேவராவார் - முனிவர். வையகத்துஎவரும்எனப்பிரித்து பூமியிலுள்ளயாவரும் எனப்பொருள்கொள்ளினுமமையும்.

163.—சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் செய்கையன் - மனதில் நினைத்தபடியே செய்துமுடிக்கின்ற செய்கையையுடைய ராவணன், தெளிவு இல் நெஞ்சன் - (இவ்விஷயத்தில் இன்னது செய்யவேண்டு மென்னும்) துணிவு பிறவாத மனமுடையவனுகி, வந்த மந்திரியரோடு மாசு அற மனத்தின் எண்ணி - வந்த மந்திரிமாருடனே குற்றமற மனதிற் சிந்தித்து, [ஆலோசித்து], அந்தரம் செல்வது ஆண்டு ஓர் விமானத்தின் - ஆகாசத்திற் செல்வதாகிய அங்குள்ள ஒருவிமானத்தின் மேலேறி, ஆர் உம் இன்றி இந்தியம் அடக்கி நின்ற மாரீசன் இருக்கை சேர்ந்தான் - வேறு ஒருவருமில்லாமல் [தனியேயிருந்து] பஞ்சேந்திரியங்களையு மடக்கித் தவநிலையில் நின்ற மாரீசனுடைய இருப்பிடத்தை அடைந்தான், எ - று.—தவஞ்செய்வோர்க்குத் தனிமை வேண்டுதலின் மாரீசன் அங்ஙனமிருந்து தவம்புரிந்தானென்பது தோன்ற ஆருமின்றி என்முர். தவத்திற்குத் தனிமை வேண்டுமென்பதை "தவத்துக்கொருவரும் தமிழுக்கிருவரும்," "ஏகஸ்தபோத்விரத்யாயீ" என்னும் பழமொழிகளானுமறிக. இந்தியம் - இது இந்த்ரியசப்தபவம். இந்தியமடக்கலாவது, பொறிகளைத் தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்ளாமலிருக்கச்செய்தல்; இது தவத்திற் கின்றியமையாதது.

164.—இருந்த மாரீசன் - வனத்திலிருந்த மாரீசனனவன், அந்த இராவணன் எய்தலோடும் - அந்தராவணன் வந்தமாத்திரத்தில், பொருந்திய பயத்தன் - பயமடைந்தவனுய், சிந்தை பொருமுற்று - மனம் பொருமி, வெருவுகின்முன் - அஞ்சாநின்று, கரும் தட மலை அன்னானை - கரிய பெரிய கிரியையொத்தவனை, எதிர் கோடு - எதிர் கொண்டு சென்று, கடன்கள் யாவும் திருந்திய செய்து - செய்யவேண்டிய கடமைகளெல்லாவற்றையும் செவ்வையாகச்செய்து, செவ்வி திரு முகம் நோக்கி செப்பும் - (ராவணனது) காந்தியுள்ள அழகிய முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்வான், எ - று.—எய்தலோடும் என்னும் இறந்தகால வினையெச்சத்தில் ஒடு என்னும் இசைநிறைமொழி நீட்டல்பெற்றது. திருந்திய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். கடன்களாவன,—வந்தோர்க்குச் செய்யும் அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமநீயம் முதலிய உபசாரங்களாம். செப்பும் - செய்யுமென் முற்று, ஆண்பாலுக்குவந்தது.

165.—சந்தம் மலர் தண் கற்பக நிழல் தலைவர்க்கு உம் - அழகிய புஷ்பங்களையுடைய குளிர்ச்சியான கற்பக மரநிழலிலிருக்கிற இந்திரனுக்கும், அந்தகனுக்கு உம் - யமனுக்கும், அஞ்ச அடுக்கும் அரசு ஆள்வாய் - அஞ்சுதற்குரிய அரசாட்சி செய்கின்ற நீ, இந்த வனத்து என் இன்னல் இருக்கைக்கு- இந்தக் காட்டிலுள்ள எனது துன்பத்தைத் தருவதாகிய இருப்பிடத்துக்கு, எளியோரின் வந்த கருத்து என் சொல்லுதி என்முன் - யாசகரைப்போல

வந்த அபிப்பிராயம் என்ன சொல்லுவாய் என்று கேட்டான், மருள்கி ன்றான் - மயக்கமடைந்தவனாகிய மாரீசன், எ - று.—இந்திரனையும் யமனை யும் சொன்னதனால் இது மற்ற திக்குப்பாலகர்களுக்கும் உபலக்ஷணமா கக் கொள்ளத்தக்கது. உம்மைகள் உயர்வு சிறப்போடு எண்ணுப்பொருள் படநின்றன. தவத்தினரது இருக்கை தழைக்குடில் [=பர்ணசாலை] ஆத லின் 'இன்னலிருக்கை' என்றான்; மாரீசன் இராவணனைச் சிறப்பித்துச் சொல்லிய முதலிரண்டடியிலும், மேல் அவனுக்கு வரும் நிலைமைக் கேற் பச் சாபமாகக் கூறியதாகவும் ஓர் பொருள் தோன்றும்: (இந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் இது வரையில் அஞ்சாது அரசாண்ட நீ) இனி இந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் அஞ்சத்தக்கதாகிய அரசுபுரிவாய் என; இப்பக்ஷத்தில் உம்மை கள் எண்ணுப்பொருளையே குறிக்கும். "வந்தகருத்தென்" என்ற வினுவுக்கு 169 - ம் கவியின் பின்னிரண்டடிகளும் விடையாம்.

166.—(அதற்கு ராவணன்) ஆன தனைத்து உம் ஆவி தரித்தேன் - என் னாலியன்றதாகிய அவ்வளவு வரைக்கும் பிராணனைத் தாங்கிக்கொண்டிரு ந்தேன், (மேலும்) அயர்கின்றேன் - அயராநின்றேன்; என் பொற்பு உம் மேன்மை உம் புகழோடு உம் போனது - எனதுஅழகும் மேம்பாடும்கீர்த்தியு டனே போய்விட்டது; வானவருக்கு உம் நாணது அடுக்கும் வசை மன்- (நமக்கு அஞ்சித் தலை சாய்த்திருந்த) தேவர்களுக்கும் (நாம் அஞ்சித் தலை சாய்த்தற் கேதுவான) நாணத்தையுண்டாக்குகிற அபகீர்த்தியாகும், யான் என் நா இன்று எங்ஙன் உனக்கு அது இனிது உரைக்கேன் - நான் என் னுடைய நாவினாலே இப்போது எப்படி உனக்கு அதை நன்றாகச்சொ ல்லுவேன், எ - று.—இக்கவிமுதல் 169-ம் கவிவரையில் ஒரு தொடர்; இத்தொடர்க்கு ராவணன்என்பதைத் தோன்றா எழுவாயாகவும் 169-ம்கவியி லுள்ள என்றான் என்பதைப் பயனிலையாகவுங்கொண்டு ஒரு பிரதான வாக்கி யமாகவும், இடையிலுள்ள வாக்கியங்களை அநுவாத வாக்கியங்களாகவும் கொ ள்க. போனது - பன்மையில் ஒருமை வந்த பால் வழுவமைதி. வானவ ருக்கும் - இழிவுசிறப்பும்மை.

167.—வன்மை தரித்தோர் மானுடர் - (நமக்கு இப்படிப்பட்ட அபகீர் த்தியை யுண்டாக்கிய) சாமர்த்திய முடையவர்கள் மனிதர்களாம்; அவர் வாளால் நின் மருகிக்கு நாசி இழக்கும் நிலை நேர்ந்தார் - அவர்கள் தமது வாளினால் உன் மருமகளுக்கு நாசியை யிழத்தற்குரிய நிலைக்கு உடன்பட் டார்கள்; தெரிப்பின் - தெரிவிக்குமிடத்து, 'என் மரபுக்கு உம் நின் மரபு க்கு உம் - என் வம்சத்துக்கும் உன் வம்சத்துக்கும், இதன் மேல் ஓர் புன் மை இனி வேறு எற்று புகல் - இதனின் மேலான ஒரு இழிவு இனிவேறு எதுசொல்வாய், வேலோய் - வேலாயுதத்தையுடையவனே, எ - று.—எற்று- என் என்னும் வினாப்பெயரடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்று. ஏ - இரக் கப்பொருட்டு.

168.—திருகு சினத்தார் - மாறுபட்ட கோபத்தை யுடையவர்களாய், முதிர மலைந்தார் - அதிகமாகப் போர்செய்தவராகிய, இகல் வேல் உன் மரு

கர் - வலிய வேலைத்தரித்த உன் மருமக்கள் [கரதூஷணத்ரிசிரஸ்ஸ க்கள்], நாள் - தங்களுடையஆயுளை, சிறியோர்பருகினர் உலந்தார் என்றால் - அற்பராயமனுஷ்யர்பருகினராக மடிந்தா ரென்றால், வென்ற நலத்தின் பழிஅன்று ஒ - (அவர்கள்) ஜெயித்த அழகால் நமக்குப் பழியல்லவா, (இத்தனைபேர் நசிக்கும்படியாய்) ஒருவன் வரி வில்லால் மலைந்தான் - ராமனொருவனே கட்டமைந்தவில்லாலே போர் செய்தான்; (நீயோவென்றால்) இரு கை சமந்தாய் இனிதின் இருந்தாய் - இரண்டுகைகளையுந் தாங்கிக்கொண்டு சுகமாக இருக்கிறாய், எ - று.—இருகையாலும் பயனில்லை யென்பான் இருகை சமந்தாய் என்றான்.

169.—வெப்பு அழியாது என் நெஞ்சு உம் உலந்தேன் - (இந்தப்பழியினாலுண்டான வ்யஸனக்) கொதிப்பினால் என் (மெய் வாடினதல்லாமல்) மனமும் வாடினேன், விளிகின்றேன் - இறக்கவும் போகிறேன்; ஒப்பு அழிவு என்று ஏ போர் செயல் ஒல்லேன் - அவர்களைச்சமமாக்கிக்கோடல் குற்றம் [அபகீர்த்தி] என்றே அவர்களோடு போர் செய்தற்கு இசையமாட்டேன்; துப்பு அழி செவ் வாய் வஞ்சியை வவ்வ துணை கொண்டிட்டு இ பழி நின்னால் தீரிய இவண் வந்தேன் என்றான் - பவளமும் தோற்றுப் போதற்குரிய செவ்வாயையுடைய பெண்ணை [சீதையை] எடுத்துக்கொண்டுவர் ஒரு துணையைக்கொண்டு இந்தப்பழி உன்னால் தீர இவ்விடம் வந்தேன், எ - று.—வஞ்சி - உவமையாகுபெயர்.

170.—இ சொல் அனைத்து உம் - இந்தச் சொற்களையெல்லாம், அரக்கன் - ராவணன், சொல்லி - சொல்லி, எரிகின்ற கிச்சின் உருக்கு இட்டு உய்த்தனன் என்ன - எரிகின்ற நெருப்பிலே நாராசத்தைக்காய்ச்சிக் காதில் செலுத்தினாற் போல, கிளவாமுன் - சொல்வதற்குமுன்னே, சிச்சி என தன் மெய்செவி பொத்தி தெருமந்தான் - சீசியென்று தனது உண்மையான நல்ல வார்த்தைகளைக் கேட்டற்குரிய காதுகளை மூடிக்கொண்டு மதிமயங்கி, அச்சம் அகற்றி - பயத்தை யொழித்து, செற்றம் மனத்தோடு அறைகின்றான்- கோபமுள்ள மனத்தோடு சொல்லுகிறான், எ - று.—மெய்ப்பொருளைக் கேட்கின்ற செவியை மெய்ச்செவி யென்றார் ஓர் மரபுவழுவமைதியால். தெருமந்தான் - தெருமா - பகுதி.

171.—மன்னா - அரசனே! நீ நின் வாழ்வை முடித்தாய் - நீ உன் ஆயுளைமுடித்துவிட்டாய், மதி அற்றாய் - மதி கெட்டாய், ஈது - இது உண்டானது, உன்னான் அன்று - உன்னாலல்ல; ஊழ்வினை என்று ஏ உணர்கின்றேன் - விதியினால் விளைந்த தென்றே அறிகிறேன்; இன்னா நெஞ்சன் ஏன் உம் இதம் உரைப்பல் என்னா - தீய மனமுள்ளோனாயினும் உனக்கு நன்மையைத் தருபவைகளைச் சொல்வேனென்று, அன்னவனுக்கு துணிவு எல்லாம் அன்று ஏ சொன்னான் - அந்தராவணனுக்குத் தனது நிச்சயத்தையெல்லாம் அப்பொழுதே சொல்லி விட்டான், எ - று.—முடித்தாய்- துணிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாய் வந்த காலவழுவமைதி.

172.—அற்ற கரத்தோடு - அறுபட்டகைகளோடு, உன் தலை - உன்

சிரங்களை, தீ எய் அனல் முன்றில் - சுடுதலைப்பொருந்திய நெருப்பினிடத்தில், பற்றி உய்த்தாய் - கொண்டுபோய் வீழ்த்தி, பல பல காலம் - அநேக காலம், பசிகூர - பசிமிகவும், உற்ற உயிர் உள்ளே தேய - (உடலிற்) பொருந்திய உயிரானது உள்ளே குறையவும், உலந்தாய் - தபித்தாய் [தவஞ்செய்தாய்]; (அதனால்) செல்வம் - ஐசுவரியத்தை, உழை அன்று ஓ - உன்னிடத்திலிருக்கும்படி யல்லவா, பெற்றனை - பெற்றிருக்கிறாய், அது - அந்தச் செல்வத்தை, பின் - அடைந்தபிறகு, இழந்தால் - சோரவிடுவாயானால், பெறல் ஆம் ஓ - மீட்டுமதனைப் பெறக்கூடுமோ, எ - று.—தீ - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தீ எய் அனல் முன்றில் என்பதற்கு ஜ்வாலாமயமான த்ரேதாக்னியில் என்றும் பொருள்கூறலாம்; அந்த பக்ஷத்தில் முன்றிலென்பது மூன்றில் என்பதன் குறுக்கலாகவும், ஈற்றில் முற்றும்மை தொகுத்ததாகவும் கொள்ளவேண்டும். த்ரேதாக்கினி=முத்தீ; அவை கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி என்பனவாம்.

173.—சொல் ஆய் மறை வல்லோய் - சொற்களையாராய்தற்குரிய வேதங்களில் வல்லவனே! திறம் திறனால் ஓ - மனத்திறமாகிய செம்மையினாலேயோ, மற திறனால் ஓ - தீமையின் வகையினாலேயோ, செய் தவம் முற்றி திரு உற்றாய் - செய் தவத்தை முடித்துச் செல்வத்தை யடைந்திருக்கிறாய், சொல்லுதி - சொல்லக்கடவாய்; அறம் திறனால் ஏ எய்தினை அன்று ஓ - தர்ம மார்க்கத்தாலே அடைந்திருக்கிறாயல்லவா, அது - அந்தச் செல்வத்தை, நீ உம் - (தர்மமார்க்கத்திலிருந்த) நீயும், புறம் திறனால் ஏ பின் உம் இழக்க புகுவாய் ஓ - பாபவழியாலே மீட்டுமிழந்து விடப் போகிறாயோ, எ - று.—நீயும் - உம்மை உயர்வுசிறப்பு.

174.—ஐயா - ஐயனே! நாரம் கொண்டார் - (பலர்க்கும் பயன்படுவதாகிய) ஊருணியைத் தம் வசப்படுத்திக்கொண்டவரும், நாடு கவர்ந்தார் - பிறர் நாட்டை அநியாயமாய்ப் பறித்துக்கொண்டவரும், நடை அல்லா வாரம் கொண்டார் - துர்மார்க்கமான [நீதியற்ற] குடியிறை வாங்கினவரும், மற்று ஒருவர்க்கு ஆய் மனை வாழும் தாரம் கொண்டார் - வேறொருவர்க்குரியளாய் அவர் வீட்டில் வாழ்கின்ற மனையாளைக் கவர்ந்தவரும், என்ற இவர் தம்மை - என்ற இவர்களை, தருமம் ஈரும் - அறக்கடவுள் அறுத்துவிடும்; கண்டகர் எவர் உய்ந்தார் - துஷ்டரானவர் யாவர் கடைத்தேறினார், எ - று.—கண்டாய் - முன்னிலை யசை. கண்டகர் - முட்போன்றவர், பிறர்க்குபத்திரவஞ் செய்வோரென்றபடி; துஷ்டரென்பது கருத்து. தாரம்-இது தாரா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு; இது ஆகாரவீற்று வடமொழியாயினும்தமிழில் ஐகாரவீறாகாமையறிக; இதனை வேறுவகையாகவுங்கூறுவர். நடையல்லாவாரமாவது ஆறிலொருகடமைக்கதிகம் வாங்குதல்: "நாரங்கொண்டார்..................வாரங்கொண்டார்" என்பதற்கு நேசித்தவர்களுடைய நாட்டை அபகரித்தவரும் நல்லொழுக்கமாகாத பக்ஷபாதஞ் செய்தவரும் எனவும் பொருள் கூறலாம்.

175.—அந்தரம் உற்றான் அகலிகை பொற்பால் அழிவு உற்றான் - ஸ்வர்க்கலோகத்தை ஸ்வாதீனமாகப் பெற்றிருப்பவனான [இந்திரன் அகலிகை

யின் அழகால் நசித்தான்; இந்திரன் ஒப்பார் எ தனையோர் இழிபு உற்றார் - இந்திரனுக்கு ஸமானராகிய எவ்வளவினர் இழிவடைந்தார்கள்; செம் திரு ஒப்பார் எ தனையோர் நின் திரு உண்பார் - திருமகளையொப்பவராகிய எவ்வளவினர் நின் அழகை யனுபவிப்பவர்; (அப்படியிருக்க) மந்திரம் அற்றார் உற்றது உரைத்தாய் - ஆலோசனையற்றவர்க்குப் பொருந்திய இந்தவார்த்தையை நீ என்னோடு சொன்னாய், மதி அற்றாய் - புத்தியற்றவனே!, எ - று.—தாம் - அசை. செம்பொன்னிறமுள்ளதிருமகளை செந்திருஎன்றது ஓர் மரபுவழுவமைதி.

176.—செய்தாய் என் உம் தீ வினையோடு உம் பழி அல்லால் எய்தாது எய்தாது - (உன்எண்ணப்படி) செய்தாயானாலும் பாவமும் பழியும்உண்டாவதன்றி (உன்எண்ணம்) கைகூடாது கைகூடாது; எய்தின் - (ஒருகால்உன் எண்ணம்) கைகூடின், உலகின்றான் இராமன் - லோககர்த்தாவாகிய இராமன், வைதால் அன்ன வாளிகள் கொண்டு - (நீத்தார்) சபித்தால் அதையொத்தபாணங்களைக்கொண்டு, உன் குழு எல்லாம் உன் வழியோடு உம் கொற்றம் முடித்து கொய்தான் - உன் கூட்டத்தையெல்லாம் உன் வமிசத்தோடு வலிகெடுத்து அறுத்துவிடுவான், எ - று.—கொய்தான் - துணிவுபற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறப்பட்டது. 'தீவினையோடும் பழியல்லால் எய்தாது' என்றது இருமையு மிழப்பாய் என்றதாம். பழி இம்மைக்கும் பாவம் மறுமைக்கும் உரியன. 'வைதாலன்னவாளிகள்' என்றதுமுனிவர்சாபம்போல் ராமபாணமும்தப்பாதென்பதாம். நீசெய்யும் பிழைக்கு நின்குழுவோடும் கொய்வானெனெனில்,—ஏக:பாபாநிகுருதே பலம்புங்தேமஹாஜந: என்னும்பழமொழியைமுன்னிட்டுக்கூறினானென்க.

177.—என்றால் - என்றுசொன்னாலும், என் ஏ நீ எண்ணலை ஏ - அந்தோ! நீ ஆலோசிக்கிறாயில்லையே; கரன் என்பான் நின் தானைக்கு உம் மேல் உளன் என்னும் நிலை (அறியாயோ) - கரனென்பவன் உன்சேனைக்கும்மேலான சேனையையுடையவன் என்னும் நிலைமையை நீயறியாயோ; தன்தானைக்கு உற்றாரொடு உம் மாள தனு ஒன்றால் கொன்றான் - (அப்படிப்பட்ட கரனும்) தன்சேனையோடும் உறவினரோடும் மடியும் படியாக ஒரேபாணத்தினால் ஸம்ஹரித்தவனாய், முற்று உம் கொல்ல மனத்தில் குறி கொண்டான் - (நமது ராக்ஷஸகுலம்) முழுதையும் கொல்வதற்காகவும் உத்தேசித்திருக்கிறான் (அவ்விராமன்), எ - று.—'கரன்என்பான்' என்பதில் என்பான் என்பது செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போல வந்தது என்பது பரிமேலழகர் கொள்கை. இனி, பிரயோகவிவேக நூலாரும் தொல்காப்பியச்சூத்திர விருத்திகாரரும் எனப்படுவான் எனற்பாலது செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும் படுவிகுதிதொக்கு என்பான் எனநின்றது என்பர். இவ்வாறு வருவனவற்றை வடநூலார் நயக்த என்பர்.

178.—வெய்யோர் - பலசாலிகளுக்குள், வீர விராதன் துணை வெய்யோர் யார் - வீரத்தன்மையுள்ள விராதன்போன்ற பலசாலிகள் யார் [ஒருவருமில்லையே], ஐயோ - அந்தோ, அவன் அம்பொடு உம் உம்பர்க்கு போனான் என்றால் - அவனே [அப்படிப்பட்டவனே] (ஸ்ரீராமனுடைய) ஒரே பாணத்

தினாலே சுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தானென்றால், நம்மின் யார் ஏ உய்வார் என கொண்டு உணர் தோறு உம் நையாநின்றேன் - (இனி) நமக்குள்ளே யார்தாம் பிழைக்கப் போகிறார்களென்று மனதிற் கொண்டு யோசிக்குந் தோறும் (ஏற்கெனவே) வருந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்; (நான் இப்படியிருக்க) நீ இது உரைத்து நலிவாய் ஓ - நீ இதைச்சொல்லி வருந்தலாமா, எ - று.— வீர - என்று இராவணனை விளித்ததாகவுமாம். யாரோ என்பதில் ஏகாரம் இரக்கப்பொருள்பட்டு நின்றது. துணை - உவமவுருபு.

179.—மாண்டார் மாண்டார் - மடிந்தவர்கள் மடிந்தார்கள்; நீ இனிமாள்வார் தொழில் செய்யவேண்டா வேண்டா - நீ இனிமேல் மடிவோருடைய தொழிலைச் செய்யவேண்டாம் செய்யவேண்டாம்; செய்கு எனின் உய்வான் விதி உண்டு ஓ - செய்வேனெனில் உயிர்பிழைக்க நியதியுளதோ; ஆண்டார் ஆண்டார் - லோகத்தை ஒருவர் பின்னொருவராய் ஆண்டவர்கள், எ தனை என்கோ - எவ்வளவினரென்று சொல்வேன்; அறம் நோனார் ஈண்டார் - தர்மந்தவறினவர்கள் விருத்தியடையார்; ஈண்டு ஆர் நின்றவர் - இவ்வுலகத்தில் நிலைத்தவர் யார்; எல்லாம் இலர் அன்று ஓ - அவர்களெல்லாம் இல்லாமற் போயினரல்லவா, எ - று.—மாண்டார் மாண்டார் என்பதற்கு மிக்கபலசாலிகளென்று மாட்சிமைப்பட்டவர்களெல்லாம் மாண்டார்களென்று முரைக்கலாம். செய்கு - தன்மை யொருமை எதிர்கால வினைமுற்று [சூ. "றவ்வொடு கரவும்மை"]. வேண்டா வேண்டா - இவ்வடுக்கு துணிவுப்பொருட்டு.

180.—எம்பிக்கு உம் என் அன்னை தனக்கு உம் இறுதிக்கு ஓர் அம்பு உய்க்கும் போர் வில்லி தனக்கு உம் - என் தம்பிக்கும் [சுபாஹுவுக்கும்] என்தாயாருக்கும் [தாடகைக்கும்] முடிவுசெய்தற்கு [இறக்கச் செய்தற்கு] ஒரே பாணத்தைப்ரயோகித்த போர்க்குரிய வில்லாளியானவனுக்கும் [ஸ்ரீராமனுக்கும்], அயல் நிற்கும் தம்பிக்கு உம் - அவன்பக்கத்தில் நிற்கிற அவன் தம்பிக்கும் [லக்ஷ்மணனுக்கும்], நம் ஆண்மை தவிர்ந்து - நமது ஆண்மை [பௌருஷம்] அடங்கி, சயம் நிற்கும் - அவர்களுக்கு ஜயம் நிலைபெறும்; என் நெஞ்சு கம்பிக்கும் - என்மனம் நடுங்குகின்றது; (மேலும்) அவன் என்று ஏ கவல்கின்றேன் - அந்த வில்லி என்றே [ஸ்ரீராமனென்றே] கவலைப்படுகிறேன், எ - று.—வில்லி - ஆண்பாற்பெயர். மகரநகரங்கள் விரித்தல். எம்பி - முறைப்பெயர்; தம்பியுமது.

181.—ஐயா - அப்பா! நின்று உம் சென்று உம் வாழ்வன யா உம் நிலையா என்று உம் பொன்றும் மெய்ம்மை உணர்ந்தாம் - நிலைத்தும் இயங்கியும் வாழ்வனவாகிய எல்லாம் [சராசரங்கள் எல்லாம்] நிலை பெறாதனவாகி எவ்வளவு காலமிருந்தும் நசித்துப்போம் (என்னும்) உண்மையை யுணர்ந்தோம்; புலை ஆடற்கு ஒன்று உம் உன்னாய் என் உரை கொள்ளாய் - அற்பமான வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்குச் சிறிதும் நினையாதவனாய் என்வார்த்தையைக் கேள்; (கேட்பாயாயின்) உயர் செல்வத்து இனி என்று உம்என்று உம்வைகுதி என்றான் - உயர்ந்த செல்வத்தோடு கூடி [ஸாம்பிராச்சியத்தோடு கூடி] இனி எக்காலத்தும்[பல்லாண்டுபல்லாண்டாய்] வாழ்வாய் என்று சொன்னான் (மாரீசன்), எ - று.—புலை - இதில் ஐ பகுதிப்பொருள்விகுதி. உன்னாய்-

• முன்னிலை எதிர்மறை வினைமுற்று. கொள்ளாய் - முன்னிலையேவல் வினை முற்று.

182.—(அதைக்கேட்ட ராவணன்) கங்கை சடை வைத்தவனொடு உம் கைலை வெற்பு ஓர் அங்கையின் எடுத்த எனது ஆடு எழில் மணி தோள்- கங்கையைச் சடையின்கண் தரித்த சிவபிரானோடும் கைலாஸ பர்வதத்தை ஒரு உள்ளங்கையினாலே எடுத்த என்னுடைய வெற்றி பொருந்திய அழகிய ரத்தினமிழைத்த (வாகுவலயமணிந்த) தோள்கள், இங்கு ஓர் மனிதற்கு எளிய என்றனை என - இப்போது ஒரு மனிதனுக்கு இளைப்பன என்று சொன்னாய் எனச் சொல்லி, தன் வெம் கண் எரிய புருவம் மீது உற விடைத்தான் - தன்னுடைய கொடிய கண்கள் நெருப்புப்போலெரியவும் புருவம் நெற்றியிலேறவும் பெருங்கோபங்கொண்டான், எ - று.—கங்கைசடைவைத்தவன் என்றது சிவபிரானது ஆற்றலையும், அவனொடுங்கைலைவெற்போரங்கையினெடுத்த என்றது தனது ஆற்றலையுங் குறித்துநின்றன. தோள் - புருவம் இவை முறையே தோஸ் - ப்ரூ என்னும் ஆரியத்திரிபுகள்.

183.—ஐயா! நிகழ்ந்ததை நினைத்திலை - நடந்த காரியத்தை நினைத்தாயில்லை; என் நெஞ்சின் நிலை அஞ்சாது இகழ்ந்தனை - என்னுடைய மனநிலைக்கு அஞ்சாது என்னை இகழ்ச்சி செய்தாய்; (மேலும்) எனக்கு இளைய நங்கை முகன் எங்கு உம் அகழ்ந்தால் அனையது ஒப்பு உற அமைத்தவரை புகழ்ந்தனை - எனக்கு இளையதங்கை [சூர்ப்பணகை] யினுடைய முகமெல்லாம் தோண்டினாற்போலச் செய்தவரை நீ புகழ்ந்தாய்; தனி பிழை இது பொறுத்தனென் என்றான் - ஒப்பற்ற பிழையாகிய இதனை க்ஷமித்தேன் என்றான் [இனி இப்படிப்பட்ட பிழைசெய்யாதேஎன்றான்என்றபடி], எ - று.— 'அகழ்ந்தனையது' அகழ்ந்தால் அனையது என்பதன் ஈறு தொகுத்தல். அகழ்ந்தது அனையது என்பதன் ஈறுதொகுத்தலெனினுமமையும்.

184.—தன்னை முனிவுற்ற தறுகண் தகவு இலோனை - (இவ்வாறு) தன்னைக் கோபித்துக்கொண்ட கொடுமையையுடைய நடுவு நிலைமையில்லாத ராவணனை, பின்னை முனிவுற்றிடும் என தவிர்தல் பேணாது - பின்னும் தன்னைக்கோபித்துக்கொள்வான் என்றெண்ணி (முன் சொல்லிவந்த புத்திமதிகளைத்திரும்பவும் சொல்லாது) விடுதற்கு விரும்பாமல், உன்னை முனிவுற்று உன் குலத்தை முனிவுற்றாய் என்னை முனிவுற்றிலை - உன்னைக்கோபித்து உன் குலத்தையும் கோபித்தாயல்லாமல் என்னைக்கோபித்தாயில்லை, இது என் என இசைத்தான் - இது என்னகாரணமென்று சொன்னான், (மாரீசன்), எ - று.—முனிவுற்றிடும் - இதில் இடு பகுதிப்பொருள் விகுதி.

185.—எடுத்த மலை ஏ நினையின் - நீ யெடுத்த கைலாசமலையையே நீ மதித்தால், ஈசன் இகல் வில் ஆய் வடித்த மலை ஏ இது வலித்தி என - சிவபெருமான் பலமான வில்லாக வளைத்த மலையே யாகும் இதைச் (சற்றே) வளையென்று (ஜநகமகாராஜன்) சொல்ல, வாரி பிடித்த மலை நாண் இடை பிடித்து - (எளிதாக) எடுத்துப் பிடித்த மலைபோன்ற வில்லுக்கு நாணை நடுவிற் பூட்ட, ஒருவன் - ஒப்பற்ற ஸ்ரீராமனால், மேல் நாண் ஒடித்த மலை உம் பர் முகடு உற்ற மலை அன்று ஓ - (விவாஹத்துக்கு) முற்பட்டகாலத்தில் ஒடி

பட்ட அவ்வில்லாகியமலை அண்டகடாகத்தையடைந்தமலை [மேருமலை] யல்லவா, எ - று.—ஆய் என்பதும் பிடித்துஎன்பதும் செயவெனெச்சத் திரிபுகள்.

186.—யாது உம் அறியாய் - ஸ்ரீராமனைப்பற்றி யாதொன்றையும் அறிந்திலை; உரை கொளாய் - (என்போல்வார்) சொல்லையும் கேட்டிலை; இகல் இராமன் கோதை புனையா முன் உயிர் கொள்ளைபடும் - வலிமையுள்ள ராமனவன் முன்கைத்தோற்கட்டியைத் தரிப்பதற்கு முன்னமே நம் முயிர்கள் (யமனாற்) கொள்ளையாய் விடும்; பேதை மதியால் இஃது ஓர் பெண் உருவம் என்றாய் - மூடபுத்தியினால் இது ஒருபெண்ரூபம் என்று நினைத்தாய்; சீதை உருவு ஒ - இது சீதாதேவியின் ரூபமோ, நிருதர்தீவினையது அன்று ஒ - ராக்ஷஸருடைய பாபரூபமல்லவா, எ - று.—இகல் என்றது தோள்வலி துணைவலிமுதலியவற்றைக்குறிக்கும். கோதையென்றது போர்க்குரியமாலை யெனினும் பொருந்தும். சீதையுருவோ என்பதில் ஒகாரம் உயர்வு சிறப்பு. தீவினையது - குறிப்புவினைமுற்று.

187.—உறவினோடு உம் உஞ்சு பிழையாய் என உன்னு நெஞ்சு பறைபோதும் - உன் சுற்றத்தாரோடும் நீ தப்பிப் பிழைக்கமாட்டாயென்று எண்ணி என்னுடைய மனந்துடிக்கின்றது, அது நீ நினையகில்லாய் - அதை நீ நினையும் வலியில்லாய்; எனது ஆர் உயிர் அஞ்சும் - (அவ்விராமனைப்பற்றி நான் யாவுமறிவேனாகையால்) என்னுடைய அரிய உயிரானது (அவன் பெயர் சொல்லவும்) அஞ்சுகின்றது; அறிந்து அருகு நின்றார் நஞ்சு நுகர்வாரை இது நன்று எனல் உம் நன்று ஒ - (விஷத்தின் கொடுமையை) யறிந்து சமீபத்தில் நிற்கிறவர்கள் விஷபானம் பண்ணுவோரை (நோக்கி) இவ்வாறு விஷத்தைப் பருகுவது நல்லதென்று சொல்லுதலும் நன்மை யாமோ [தர்மமோ], எ - று.—உஞ்சு - இது உய்ந்து என்பதன்போலி.

188.—ஈசன் முதல் மற்று உம் இமையோர் உலகு உம் மற்றை தேசம் முதல் முற்று உம் ஓர் இமைப்பின் உயிர் தின்ப - ஈசன்முதலாக மற்றுமுள்ள தேவர்களுடைய [திக்பாலகர்களுடைய) லோகங்களையும்வேறு தேசங்களாகிய மத்ய லோகமுதலான எல்லாவற்றையும் ஒரு நிமிஷத்தில் உயிர் குடிப்பனவும், கோசிகன் அமைத்த - விசுவாமித்திரரால் கொடுக்கப் பட்டனவும் (ஆகிய), கடவுள் படை - திவ்யாஸ்திரங்கள், ஆசு இல - (அபஜயமுதலிய) குற்றங்களில்லாதனவாயும், கணிப்பு இல - எண்ணிறந்தனவாயும், கொதிப்பொடு - (சத்ருக்களை ஹிம்ஸிப்பதில்) அத்யுக்கிரத்துடன், இராமன் அருள் நிற்ப - அந்தராமனுடைய கட்டளைக்குரியனவாய் நிற்கின்றன, எ - று.—உலகு, தேசம் - என்பன இடவாகு பெயர்கள். அருள்என்னுங் காரணம் அதன் காரியமாகிய கட்டளைமேல்நின்றது.

189.—வேதனை செய் காமம் விடம் மேலிட மெலிந்தாய் - உபத்ரவத்தை யுண்டாக்குகின்ற காமமாகிய விஷம் அதிகப்படுதலால் (அறிவும் ஆண்மையும்) குன்றி, தீது உரைசெய்தாய் - (பாபத்திற்கேதுவாகிய) தீச் சொல்லைச் சொன்னாய், இனைய செய்கை சிதைவு அன்று ஒ - இத்தன்மையதான காரியம் (உன்னுடைய) அழிவுக்குக் காரணமல்லவோ, மாதுலன் உம் ஆய் மரபின் முந்தை உற வந்தேன் ஈது உரை செய்தேன் - (உனக்கு)

அம்மானும்மாய் உன்னுடைய மரபில் வயது மூத்தவனுமாய் இருக்கிறேன் (ஆகையால்) இந்த புத்தியைச்சொன்னேன்; அதனைஎந்தை தவிர்க என்றான், அத்தீத்தொழிலை அப்பா விட்டுவிடக்கடவாய் என்று சொன்னான் [மாரீசன்], எ - று.—தீச்செயல் யாவர்க்குந் தீமை பயப்பதாதலின் அருவருத்து அதனை யெனச் சேய்மைச் சுட்டாகக்கூறினான். எந்தை என்றது என்தந்தை என்பதன் மரூஉ.

190.—என்ன உரை அ தனை உம் எ தனை உம் எண்ண சொன்னவனை - என்று தன் வார்த்தைகளை யெல்லாம் எவ்வளவாயினும் [சிறிதாயினும்] ஆலோசித்துப் பார்க்கும்படி சொன்னவனை [மாரீசனை] (நோக்கி), அரக்கர் பதி - ராக்ஷஸராஜன் [ராவணன்], அன்னை உயிர் செற்றவனை அஞ்சி உறைகின்றாய் - உன் தாயினுடைய பிராணனை வாங்கினவனுக்குப் பயந்து (ஒளித்து) இருப்பவனே! உன்னை ஒருவற்கு ஒருவன் என்று உணர்கை நன்று ஓ (என்று) எசின சொன்னான் - உன்னை ஒருவனுக்கு (உபகரிக்கிற) ஒருத்தனென்று அறிகை [மதிக்கை] நன்மையாகுமோஎன்று எச்சான பேச்சுக்களைப் பேசினான், எ - று.—அத்தனையும் என்பதில் உம்மை முற்றுப்பொருளோடு உயர்வுசிறப்புப்பொருளில் வந்தது. எத்தனையும் என்பதன் உம்மை முற்றுப் பொருளோடு இழிவு சிறப்புப் பொருளில்வந்தது. சொன்னவனை, எ, சினவு, அரக்கர் எனப்பிரித்து சினவுஅரக்கர் என்பதற்கு (சாதுக்களை நிஷ்காரணமாய்க்) கோபிக்கின்ற அரக்கர் எனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

191.—திக்கயம் ஒளிப்ப தேவர் நிலை கெட வானம் புக்கு அவர் இருக்கை புகைவித்து - திக்கஜங்கள் அஞ்சி ஒளிக்கும் படியாகவும் தேவர்கள் நிலைதடுமாறவும் தேவ லோகத்திற்குப் போய் அவர்களுடைய இருப்பிடத்தைக் கொளுத்தி, உலகம் யா உம் சக்கரம் நடத்தும் எனை ஓ - எல்லா உலகங்களிலும் ஆஜ்ஞா சக்கரத்தை நடத்துகிற என்னையோ, தயரதன் தன் மக்கள் நலிகிற்பர் - தசரதனுடைய பிள்ளைகள் வருத்தும் ஆற்றலுடையராவர் [வெல்லுவார்கள்], இது நன்று வலி அன்று ஓ - இது நல்ல வல்லமையல்லவா, எ - று.—இதனால் இராவணன் மாரீசனைப் பரிகாஸஞ் செய்தான். நலிகிற்பர் என்பதில் கில்என்பது ஆற்றலையுணர்த்தும் விகுதி.

192.—மூ உலகினுக்கு உம் ஒரு நாயகம் முடித்தேன் - திரிலோகத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தைத் தரித்தேன்; (அப்படிப்பட்டஎனக்கு) மேவலர் கிடைக்கின் இதன்மேல் இனியது உண்டு ஓ - இப்போது பகைவர்கிடைத்தால் இதனின்மேலான இனிமையான பொருள் உளதோ? எனது ஆணை வழி ஏவல் செய்கிற்றி - என்னுடைய ஆஜ்ஞாமார்க்கத்தின்படி (நீ) ஏவல் செய்யக்கடவை; (அன்றி) எண்ணி காவல் செய் அமைச்சர் கடன் நீ கடவது உண்டு ஓ - ஆலோசனைசெய்து காத்தற்றொழிலைச்செய்கின்ற மந்திரிமார் செய்யவேண்டிய கடமையை நீ செய்யக் கடவதுளதோ, எ - று.—இதனால் இராவணன் மாரீசனை வெறுத்துச் சொன்னமைகூறப்பட்டது. இதன்மேல் என்பதில் இது என்னுஞ் சுட்டு கிடைத்தலைச்சுட்டிநின்றது. கிடைக்கின் என்பது கிடைத்தலினருமைதோன்றநின்றது.

193.—மறுத்தனை என பெறின் உம் நின்னை வடி வாளால் ஒறுத்து
மனம் உற்றது முடிப்பது ஒழிகல்லேன் - (நான் சொல்வதைச் செய்யத்)
தடுத்தாயென்று (சிறிது என் புத்தியில்) பட்டாலும் உன்னை வடித்தவா
ளாயுதத்தினால் தண்டித்து என் மனதுக் கிசைந்ததை நிறை வேற்றுவதி
னின்றும் நான் நீங்கமாட்டேன், உயிர் கொண்டு உழலின் - உன் பிரா
ணனைத்தப்பித்துக்கொண்டு திரியவேண்டின், வெறுப்பன கிளத்தல் உறும்
இ தொழிலை விட்டு என் குறிப்பின் வழி நிற்றி - வெறுக்கத்தக்க சொற்
களைச் சொல்லத் தொடங்குகிற இக் கெட்டசெய்கையை விட்டு என்னுடைய
கருத்தின்வழியில் நில், என்றான் - என்று சொன்னான், எ - று.—ஒழிகல்
லேன் - தன்மை யொருமை எதிர்காலவினைமுற்று, ஒழி (பகுதி) - கு (சாரி
யை) - அல் (எதிர்மறைவிகுதி) - என் (தன்மையொருமைவிகுதி). வெறுப்
பன - எதிர்காலவினையாலணையும் பெயர்.

194.—அரக்கன் அஃது உரைத்தல் ஒடு உம் அறிந்தனன் அடங்கி - அர
க்கனானவன் [இராவணன்] அவ்வார்த்தையைச்சொன்னமாத்திரத்தில் அவ
னது கருத்தை யறிந்தவனாய்த் தாழ்ந்து, நெஞ்சம் தருக்கினர் அன்று ஏ
கெடுவர் - மனச்செருக்கடைந்தவர்கள் தக்ஷணமே கெடுவார்கள், தத்துவம்
நிலை இற்று அன்று ஓ - உண்மை நூல்களின் நிலையும் இதுவே யல்லவா,
செருக்கினின் தீர்தும் என்பார்தம்மின் செருக்கர் ஆர் - கர்வத்தினாலழி
வோம் என்பவர்களைப் பார்க்கிலும் கர்வமுள்ளவர்கள் யாவர், என்னா - என்று
(சிந்தித்து), உருக்கிய செம்பின் உற்ற நீர் என உரைக்கல் உற்றான் - உரு
க்கப்பட்ட செம்பின்மேல் தெறித்த நீரைப் போலச் சொல்லத்தொடங்கினான்,
எ - று.—உருக்கிய செம்பினுற்ற நீரென என்பதற்கு நீர்மயமாக உருக்கிய செ
ம்பைவாரிஇறைத்தாற்போல எனலுமாம். செருக்கு - முதனிலைத் தொழிற்
பெயர். தீர்தும் - தனித்தன்மைப்பன்மை எதிர்காலவினைமுற்று. ஆர்-
யாவர் என்னும் வினாப்பெயரின் மரூஉ. இராவணனை அரக்கனென்றது-
ராக்ஷஸத்தன்மையிற் சிறிதம்குறைவிலனென்பதுதோன்ற.

195. உன்வயின் உறுதி நோக்கி உண்மையின் உணர்த்தினேன் - உன்
விஷயத்தில் நன்மையைக்கருதி உண்மைவழியால் தெரிவித்தேன், என்
வயின் இறுதி நோக்கி அச்சத்தால் இசைத்தேன் அல்லேன் - என்விஷயத்
தில் முடிவைக்கருதிப் பயத்தினால் சொன்னேனல்லேன், நாசம் வந்து உற்ற
போது நன்மை உம் தீமை அன்று ஓ - (ஒருவற்கு) விநாசகாலம் நேரிட்
டபோது நன்றும் தீதாமல்லவா, (அதுநிற்க) புன்மையின் உற்ற நீராய்
செய்வது புகறி என்றான் - அற்பவிஷயத்திற்பொருந்தியிருக்கிறகுணத்தை
யுடையவனே நான் செய்யவேண்டியதைச் சொல்வாய்என்றான், எ - று.—
ஸாபராதிகளைத் தண்டியாதொழியான் ஸ்ரீராமன்என்பதுஇராவணன் மனதி
லுறுத்தும்படி ‘என்வயினிறுதிநோக்கி யச்சத்தாலிசைத்தேனல்லேன்’ என்
றான் என்க. ‘நாசம் வந்துற்றபோது நன்மையுந்தீமையன்றோ’ என்றது,
“விநாசகாலே விபரீத புத்தி:” என்னும்பழமொழியை நோக்கியென்க.

196.—என்றலும் எழுந்து புல்லி எறிய வெகுளி நீங்கி - என்று (மாரீ
சன்) சொன்னவுடனே (ராவணன்) எழுந்து அவனைத் தழுவி (அவன்விஷ

-யத்தில்) அதிகரித்திருந்த கோபம் தணிந்து, குன்று என குவிந்த தோளாய்-மலைபோல (உயர்ந்து பருத்துத்) திரண்ட தோள்களையுடையாய்! கொதிக்கும் மாரன் வேள் அம்பால் பொன்றலின் ராமன் அம்பால் பொன்றல் ஏ புகழ் உண்டு அன்று ஓ - அதி யுக்கிரமான காமபாணத்தினால் இறந்துபடுகிறதைப்பார்க்கிலும் ராமபாணத்தினுல் இறந்து படுதலாலேயே கீர்த்தி யுண்டாகு மல்லவா? (ஆகையினுல்) தென்றலை பகையை செய்த சீதையை தருதி என்முன் - தென்றலோனுக்கு என்னைப் பகையாக்கின சீதையைக் கொண்டுவந்து கொடு என்று சொன்னான், எ - று.—மாரீசனுற் காரியங்கொள்ளவேண்டுவோனுதலின், எப்படிப்பட்டவரிடத்தும் நீ ஒருவனே சென்று பொருதுவெற்றிகொள்ளத்தக்க தோள் வலி யுடையாய் என்று அவனைப் புகழ்ந்து கூறிய கருத்துத்தோன்ற "குன்றெனக்குவிந்ததோளாய்" என்றும் அவனைத்தனக்கு ஒப்போனுக்கி 'தருதி' என்றும் கூறினுன் இராவணன்என்க. மாரவேள் - இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை.

197.—ஆண்டையான் அனைய கூற - அந்நிலையனுகிய ராவணன் அத்தன்மையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல, (கேட்டமாரீசன்) அரக்கர் ஓர் இருவரோடு உம் தவ வனம் புக்க போழ்தில் - இரண்டு அரக்கர்களுடனே (தண்டகாரண்யவாஸிகளாகிய ரிஷிகளின்) தபோவனத்திற் ப்ரவேசித்த காலத்தில், தூண்டிய சரங்கள் பாய துணைவர் பட்டு உருள - (ராமனுல்) ஏவப்பட்ட பாணங்கள் (தம்மேற்) பாய்ந்ததனுல் கூடவந்தவர்கள் மடிந்து உருள, பூண்ட என் மானம் தீர - (ஆயிரம் யானை பலமுடையே னென்றும் மலைபோற் பருத்துயர்ந்துளேனென்றும் யான்) கொண்டிருந்த அபிமானம் [கர்வம்] பங்கமாக, அஞ்சி மீண்ட யான் சென்று செய்யும் வினை என் - பயந்து திரும்பிவிட்ட நான் (இப்பொழுது மீண்டும்) போய்ச் செய்யத்தகுந்த காரியம் என்ன, விளம்புக என்முன் - சொல்லுக என்று கேட்டான், எ - று.—ஆண்டையான் என்பதில் ஆண்டு - பகுதி, ஐ - சாரியை, ஆன் - விகுதி. "அரக்கரோரிருவரோடும் தவவனம் புக்க போழ்தில்" என்றது விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தில் இவனேடு கூட வந்த இவன்தாயையும் தம்பியையுங்குறித்ததன்று; அவர்களுடைய ப்ரஸ்தாபம் கீழ் 180-ம் பாட்டில் "எம்பிக்கும் என்னன்னைதனக்கும்" என்றதனுற் சொல்லப்பட்டது. இது மற்றியாரைக் குறித்ததெனின்,—ஸ்ரீராமன் தண்டகாரணியத்தில் பஞ்சவடியிலெழுந்தருளி யிருந்தபோது, விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தில் தன் தாயையும் தம்பியையும் இராமன் கொன்முனே என்ற பகை கொண்டு, மாரீசன் இரண்டு ராக்ஷஸர்களுடன் மான் வேஷம்பூண்டு அத்தண்டகவனத்துஞ் சேர்ந்து ரிஷிகள் ஹோமஞ்செய்யுமிடங்களையும் நீராடுமிடங்களையும் கிட்டி அவர்களை வருத்திக் கொன்று தின்றுகொண்டு, லக்ஷ்மணருடனும் ஜானகியுடனும் கூடித் தவசியாகி எழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீராமனைக்கண்டு பழையபகையை நினைந்து, இவன் இப்பொழுது தவவடிவம் பூண்டிருக்கின்றமையின் தன்னைக் கொல்லானெனஎண்ணிக் கிட்டி யோடிக் கூரிய கொம்புகளினுல் முட்டிக் கொந்திக் கொலைசெய்ய முயன்முன். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபிரான் சினமூண்டு சரங்களைத் தொடுத்துவிட இவனுடன் வந்த இரண்டு ராக்ஷஸரும் சரங்கள் பட்டுச் சிரங்களறுப்புண்ணத் தான்மாத்திரந் தப்பித்துக்கொண்டோடி யொளித்துத் தவவேடம் பூண்டிருந்தான் [என்று ஸ்ரீமத்ராமாயண

த்தில் கூறியபடி மாரீசனுக்குத் துணையாய் வந்த மற்ற இரண்டு ராக்ஷஸர்களையும் குறித்ததென வறிக. மேல் 205-ம்பாட்டில் "முக்காலின்முடிந்திடுவான்" என்றதும் இக்கதையை யொட்டியேயெனவறிக. பழையபிரதிகளினும் "பூண்டவென்மானந்தீரத்தண்டகம் புக்கபோழ்தில்" என்று பாடமே காணப்படுகிறது.

198.—ஆயது அனைய ஆங்கு கூற - (மாரீசன்) நடந்தனவாகிய அப்படிப்பட்ட காரியங்களைப் பற்றி அவ்விடத்திற் சொல்ல, அரக்கர்கோன்-ராக்ஷஸராஜன் [ராவணன்], ஐய - ஐயனே! நொய்து உன் தாயை ஆர் உயிர் உண்டானை கொல யான் சமைந்து நின்றேன் - எளிதாக உன் தாயை [தாடகையை] அரிய உயிர் பருகினவனைக் கொல்வதற்கு நான் சித்தமாயிருக்கிறேன்; ஐயா - ஐயனே! போய் புணர்ப்பது என் என்றது பொருந்திற்று அன்று ஒ - சென்று செய்வது என்னவென்று நீ கேட்பதும் யுக்தந்தான் அல்லவா; (ஆகையால்) அவளை மாயையால் வஞ்சித்து வவ்வுதல் என்றான் - அந்தசீதையை (நமது ராக்ஷஸ) மாயையினால் வஞ்சித்துக்கவர்ந்து வருகஎன்றான், எ - று.—ஆயது - பன்மையிலொருமைவந்தவழுவமைதி. நின்றேன் - என்பது நிகழ்காலம் துணிவு பற்றி இறந்தகாலமாக வந்தகாலவழுவமைதி. கோன் - இதில் னகரமெய் சாரியை. வவ்வுதல் - இது தல்லீற்று வியங்கோள், "மனத்துக்கண்மாசிலனாதல்" என்றவிடத்துப்போல.

199.—மாரீசன் - (அதைக்கேட்ட) மாரீசனானவன், மன்ன - அரசனே! புறத்து இனி உரைப்பது என் - வேறாக இனிச்சொல்லுவதென்ன, புரவலன் தேவிதன்னை திறத்துழி அன்றி வஞ்சித்து எய்துதல் சிறுமைத்து ஆகும் - அரசனாகிய ஸ்ரீராமனுடைய மனைவியை உன்சாமர்த்தியத்தாலல்லாமல் வஞ்சனை செய்து பெறுவது (உன்பெருமைக்குத்) தாழ்வுண்டாக்குவது ஆகும்; (ஆகையால்) அமர்தலை வென்று கொண்டு உன் மறம் துறை வளர்த்தி - போரில் (அந்த ராமனை) வென்று (சீதையைக்) கைக்கொண்டு உன் வீரத்தொழிலை விர்த்திசெய்யக்கடவாய், அறத்து உளது ஒக்கும் - (அப்படிச் செய்வதே) நீதி சாஸ்திரக்கொள்கைக்கு ஒத்திருக்கும், என்றான்-என்று சொன்னான், எ - று.

200.—ஆனவன் உரைக்க நக்க அரக்கர் கோன் - தனக்குஹிதனான [வேண்டியவனான] மாரீசன் அப்படிச் சொல்ல (அதைக்கேட்டுச்) சிரித்த ராக்ஷஸராஜன் [ராவணன்], அவரைவெல்ல தானை உம் வேண்டும் ஒ - அவர்களை [மனிதர்களை] வெல்லுதற்குச் சேனையும் வேண்டுமோ, என் தடம் கை வாள் தக்கது அன்று ஒ - என்னுடைய் பெரிய கையினிடத்துள்ள வாள் ஒன்றே (அவர்களைக்கொல்லுதற்குத்) தகுதியானது அல்லவா, ஏனையர் இறக்கில் மான் அவள் தான் உம் தமியள் ஆய் அன்று ஏ இறக்கும்-மற்றவர் [ராமலக்ஷ்மணர்கள்] இறந்துவிட்டால் மானுக்கொப்பாகிய அவளும் [சீதையும்] ஒண்டியா யிருக்கவேண்டியகாரணத்தால் தக்ஷணமே இறப்பாள், ஆதலால் - ஆகையால், (அப்படிச்செய்யாமல்) மாயையின் வலித்தும் - வஞ்சனையினால் பலாத்கரிப்போம், என்றான் - என்று சொன்னான், எ - று.